

FORORD

Som ny omvendt fik jeg engang Lejlighed til at læse en Prædiken, i hvilken nogle korte, enkle Sætninger kastede et særligt Lys over Mesterens Vej. Jeg saa, at Frelsen indebærer Efterfølgelse, og da nedlagdes i min Sjæl det første Frø til denne Bog.

Siden har jeg mangfoldige Gange prædikeret over de to Ord: »Følg mig!« og søgt at tale baade til mig selv og andre om, at Mesterens Vej er Lærlingens Vej.

For et Par Aar siden, da jeg en Aften i min Ensomhed bad til Gud, lige før jeg skulde tale over dette Emne ved et Møde, hørte jeg klart og bestemt en indre Røst, som hviskede: »Skriv en Bog om denne Vej«. Jeg har ikke siden kunnet frigøre mig fra Tanken; men Tid og Kræfter har ikke før nu gjort det muligt at virkeliggøre den.

Til Tider har Hjertet bævet og Haanden skælvet, medens jeg skrev, men alligevel har jeg ikke vovet at slaa af paa noget Punkt eller gaa imod min inderste Overbevisning.

Maa Sandhedens Gud velsigne alt, som kan velsignes, og maa alt andet regnes for at være værdiløst baade af Gud og Mennesker.

November 1929.

Frank Mangs.

„FØLG MIG!“

„Den næste Dag vilde Han (Jesus) drage derfra til Galilæa; og Han finder Filip. Og Jesus siger til ham: „Følg mig!““ (Joh. 1,44).

Naar Jesus Kristus kaldte nogen til at være Sin Discipel, benyttede Han ofte den korte og bestemte Opfordring: *Følg mig!*

Da Han tidligt en Morgen kom ned til Genesaret Sø og saa nogle Fiskere arbejde i deres Baade, vendte Han Sig mod et Par af de unge Mænd og sagde til dem: »*Følg efter mig*, saa vil jeg gøre eder til Menneske-fiskere!« Og da Han en Dag kom til Kapernaum, sad en Mand ved Navn Mattæus ved Toldboden. Jesus standsede og sagde til ham: »*Følg mig!*«, og Manden stod op, forlod Toldboden og fulgte Jesus. Og under Hans sidste Vandring mod Jerusalem ilte en ung Mand frem, sank ned paa Kna; for Mesterens Fødder, saa op i Hans Ansigt og sagde: »Mester, hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt Liv?« Og Svaret lød: »Gaa bort, sælg, hvad du ejer, og kom saa og *følg mig!*«

* *

Der var sikkert to Aarsager, som bidrog til, at Jesus anvendte dette Udtryk. Den ene var, *at denne Opfordring var saa enkel, at hvert Menneske forstod, hvad den indebar*. Peter forstod øjeblikkelig, at han maatte forlade Nettene og Fiskerbaaden for i Mesterens Skole at blive uddannet til Menneskefisker. Mattæus forstod og-

saa straks, at han maatte standse med Toldtjenesten, og at Mesteren havde Brug for hans Evner og Uddannelse. Den rige Yngling forstod lige saa klart, hvad Jesu Opfordring indebar, derfor blev han bedrøvet og gik bort fra Ham. Det kostede ham for meget at forlade alt og *følge Jesus*.

Ogsaa du, kære Læser, har sikkert ligesom Peter, Mattæus og den unge Mand forstaaet, hvad Jesus mener. Hans Budskab har naaet dig, levende og klart. Du ved Hans Viljes Vej. Men sig, vil du gaa den? Selv gennem disse Linjer møder et Budskab dig fra din Frelser. Og mit Hjertes Længsel og Bøn er, at det maa naa dig saa enkelt, tydeligt og bestemt, at du maa forstaa, hvad Herren mener. Frelsens Vej er altid enkel. Den er saa ligetil, at selv det mest enfoldige Menneske ikke behøver at gaa vild.

Den anden Aarsag til, at Jesus saa ofte anvendte Ordene: *Følg mig!* var sikkert den, at dette Udtryk i al sin Enkelhed var saa *umaadelig rigt, svimlende dybt og usigelig stort*. Thi i disse Ord laa alt, hvad det dengang indebar at være en Kristen, og i dem ligger alt, hvad det i Dag indebærer at være en Kristen.

Frelsesvejen er enkel, men Frelsesvisheden er underfuld. Et Barn kan gaa Vejen og opleve Frelsens Virkelighed, medens alle Verdens Filosofer forgæves søger at tolke, hvad det Barn har oplevet. Under Israels Vandring i Ørkenen kunde selv en toaarig slangebids Dreng i Lydighed mod sin Moders Anvisning se op til Kobberslangen og blive reddet fra Døden, medens ingen Rabbiner kunde forklare, hvad det var for en Kraft, som i et Øjeblik gjennertrængte det syge Legeme og uddrev Slangegiften og Døden.

Det var en enkel Sag for Naaman at gaa ned i Jordan 7 Gange for at bade sit Legeme; men der var ingen af Østens Vise, som kunde forklare, hvorledes det gik til, at Naaman var fri for sin Spedalskhed, da han den 7. Gang kom op af Jordan.

Frelsens Vej ligger i disse Ord: »*Dersom vi bekender vore Synder, er Han trofast og retfærdig, saa at Han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed*«. »*Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du blive frelst!*« Men om Frelseserfaringen siger Pau-lus: »*Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som elsker Ham*.« »*O, Dyb af Guds Rigdom, Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er Hans Domme og Hans Veje usporlige!*«

*

*

Man diskuterer ofte det store Spørgsmaal: »Hvem er en sand Kristen?« Meningerne brydes, og hver holder stejlt paa sit. Men den Strid er ganske overflødig. *Man er en Kristen saa langt, man er en Kristi Efterfølger*; thi Frelsen indebærer Efterfølgelse. Du er ikke en Kristen, saa langt du har Kristi Lære. Læren er god, og det er nødvendigt, at vi har den. Og ve Kristenheden den Dag, da den moderne religiøse Vantro formaar at vride Biblen ud af de helliges Hænder! Men du kan være saa ren i Læren og saa bibeltro, som du formaar, og dog være fremmed for Mesterens Vej. Levende Kristendom bestaar ikke blot i Læresætninger og Regler, men i Livssamfund med den opstandne Frelser. Og det er alene dette Samfund, som kan gøre dig til en sand Jesu Efterfølger. *Du er en Kristen nøjagtig saa langt, du følger Kristus* — ikke et Skridt mere og ikke et Skridt mindre. Du er ikke en Kristen, fordi du siger, at du er det, eller fordi andre tror, du er det. Du er ikke en Kristen, fordi du i dine bedste Stunder længes efter og vil være det; men kun saa langt *du følger Jesus*. — Dette er selvfølgelig.

*

*

Hvad indebærer da dette at følge Jesus? Det indebærer selvfølgelig, at du gør Jesu Vej til din Vej. Hvis

du en Dag møder en af dine Venner og siger til ham: »Følg med mig!« saa betyder dette naturligvis, at I slaar Følgeskab. Din Ven gaar ikke mod Syd, hvis du gaar mod Nord, eller til højre, naar du gaar til venstre. Men I gaar samme Vej. Netop saaledes er det med Jesu Opfordring og Jesu Efterfølgelse. »*Vort Samfund er med Faderen og Hans Søn Jesus Kristus*«. Dette Samfund vinder du aldrig uden at være lydlig overfor Hans Vilje og Opfordring. Han har aldrig sagt til et eneste Menneske: »Tag mig med«, men til alle de hellige, som i Dag kender Ham som deres personlige Frelser, sagde Han engang: »*Følg mig!*«

Du tager aldrig Gud med dig; men du kan ved Hans Naade faa Lov til at blive en *Jesu Efterfølger*. Og naar du bliver det — naar du gør Jesu Vej til din — da vil ogsaa Hans Erfaringer i nogen Maade blive dine. Det vil sige, at du i nogen Maade kommer til at gennemleve det samme, som Jesus maatte under Hans Vandring her nede. Det er klart, at dine Erfaringer ikke bliver saa dybe, saa mægtige og overvældende som Hans; thi det vilde du aldrig kunne gennemleve; dit skrøbelige Legeme kunde aldrig udholde en saadan Belastning; men du faar Lov til at opleve noget af, hvad din Mester erfarede under Sin Jordevandring. Du bliver delagtig i Hans Glæde og Smerte, Medgang og Modgang, Haan og Hyldest, Korsdød og Opstandelsesliv.

O sig! kan du begære en større Gunst, et rigere Maal, et mere underfuldt Liv end *at faa Lov til at dele alt med Kongernes Konge — Guds enbaarne Søn?*

* *

»*Følg mig!*« — Endnu i Dag gaar Jesus Kristus om paa vor Jord og siger Sit manende »*Følg mig!*« til Mennesker. Han kommer lige saa virkelig, som Han kom hin Dag til Peter ved Genesaret-Søens Bred og til Mat-tæus ved Toldboden. Han byder baade unge og gamle,

høje og lave, fattige og rige, Syndere og fromme at tage Korset op og *følge Ham*.

Jeg mindes saa klart, da den underfulde Mester stillede sig paa min Vej. Det er snart 15 Aar siden. Jeg var ganske ung — blot 17 Aar. Verden viste mig sit bedste Smil. Den lokkede og drog. Og jeg lod mig drage — Skridt for Skridt — længere og længere bort fra min Moders Gud. Jeg søgte naturligvis Glæde for mit unge Sind, jeg søgte Mættelse for min længselsfulde Sjæl. Og jeg troede, at jeg skulde finde, hvad jeg søgte. Men jeg fandt kun et ondt Hjerte bag ved Verdens smilende Ansigt. Jeg tog det skummende Glædesbæger og førte det til mine Læber — men det indeholdt kun Gift. Og inde i Dybet af mit Væsen sukkede min Aand i Længsel efter Gud.

Den Herre Jesus havde stillet Sig paa min Vej, skønt jeg ikke forstod det. Det skete ikke paa noget Vækkelses-eller Bedemøde. Jeg havde aldrig set en Forsamling paa Knæ, inden jeg selv kom med som en lykkelig Kristen. Det var ingen troende Kammerat, som paavirkede mig; thi i en Mils Omkreds fandtes der ikke — saa vidt jeg vidste — et Menneske under 30 Aar, som var et levende Guds Barn.

Det var ingen ydre Modgang eller Sorg, det var intet Ulykkestilfælde, som tvang mig til at standse og tænke. Det var *Jesus selv*, som gjorde det. Han kom til mig midt i Kammeraternes Lag. Hans Stemme overdøvede Musikken i Danselokalet. Han talte ved Sin gode Helligaand. Han talte gennem min Moders Bønner. Han talte gennem Vindens Susen i Granernes Kroner, naar jeg ensom søgte at finde Hvile og Fred for mit unge Hjerte ude i Naturen. Hans Budskab lød klart og bestemt — ikke voldsomt — ikke i en Sinaitorden; men det var Hans ømme Kærligheds Magt, som favnede mig og drog mig nær til det Hjerte, som for min Skyld brast paa Golgata. Han løftede mig op fra Dybet. Han løste mig fra Syndens Snarer og satte mine Fødder paa Fredens Grund og paa Frelsens Vej.

Hvorledes det gik til, det ved jeg ikke endnu. Jeg for-staar det ikke og kommer sikkert aldrig til at forstaa det. Jeg ved kun, at det skete, og at jeg har større Aarsag end de fleste andre til at takke Gud for Frelsen i Jesus Kristus. Tænk hvilken Naade, at Gud tog Haand om mig just da!

Og nu kommer samme underfulde Frelser til dig. Du ser Ham ikke, men Han er dig ganske nær. Han staar foran dig lige saa virkeligt, som Han stod foran Filip fra Betsajda hin mærkelige Dag for 1900 Aar siden. Han kommer til dig, du, som er ung, og som netop er begyndt at leve Livet for Alvor. Han vil tage Haand om dig og beskytte dig mod Verdens Fristelser og Djævelens Snarer. Han vil tænde en hellig Ild i dit unge Hjerte, og Han vil bruge dig til Velsignelse for dine Medmennesker. Lad ikke Hans indtrængende Kald lyde forgæves!

Han kommer ogsaa til dig, som ikke længer er helt ung. Du er traadt over Tærskelen til eget Hjem. Du har smaa uskyldige og sarte Menneskesjæle i din Varetægt. Skal det lykkes dig at opdrage dem for Himlen, da maa du først selv blive en Kristen. Giv dit Liv til Jesus, medens du endnu staar i din Manddoms Kraft og Mod! Træd i Dag ind under Korsets blodmærkede Fane! Bliv en levende Kristen!

Ogsaa til dig, som er gammel, kommer Jesus, Guds Søn, med Sin gribende Opfordring: »Følg mig!«. Du har snart udkæmpet. Din Rejse er ved at være endt. Du gør dig rede til Opbrud. Men sig mig — er du skikket for Himlen? Du har mange Gange før hørt Mesterens Kald; men du har stedse sagt nej. Nu naar Hans Kald dig igen — maaske meget svagt. Du hører det som en Hvisken langt, langt nede i dit Væsens Dyb. Og snart vil Naade-tiden være forbi for evigt. Men medens du endnu mærker den svage Dragelse i din Sjæl, bøj dig da for din Gud og bed om Frelse!

Menneske! Din Konge kalder dig! Han staar foran

dig. Hans gennemtrængende Blik er rettet paa dig, det trænger ind i dit inderste Væsen. Han kender dig helt igennem. Han ved, hvor syndefuld, uren og svag du er. Han kender hele dit forbigangne Liv. Han kender dig bedre end din bedste Ven — ja bedre, end du kender dig selv. Og Han ved om alle de Baand og Snarer, der binder dig baade legemligt og sjæleligt.

Han ved alt. — Men hør! — *Han elsker dig endda*. Han ved, at du aldeles ikke er værdig til Hans hellige og rene Kærlighed, men *Han elsker dig alligevel*. Han elsker dig mere end din Moder, mere end din Ven. Han elsker dig saa højt, at Han vil vinde dig helt og eje dit Hjerte baade for Tid og Evighed.

Han udrækker Sine gennemstungne Hænder mod dig og siger omt: »Følg mig!«

* *

»Følg mig!« Hvilket mægtigt Ansvar lægger ikke disse Ord paa dig! De tvinger dig til en Afgørelse. Du skal — enten du vil eller ej — tage Stilling til det Kald, som naar til dig. Det er umuligt at være neutral. Enten bøjer du dig i ydmyg Syndserkendelse ved Jesu Fødder, rækker dine skælvende og svage Hænder frem og beder: »Tag mig, Herre, tilgiv mig, rens mig og giv mig Kraft til at følge Dig! <<- — Eller ogsaa forhærder du dig og lader Mesterens Kald lyde forgæves.

O, Menneske, lad ikke Synden døve dit Sind! Lad ikke Verden daare din Sjæl. Lad ikke Menneskefrygtens dødbringende Snarer afholde dig fra at følge Jesus.

Du har forspildt mange Muligheder før. De kommer aldrig igen. En Gang hører du Kaldet for sidste Gang. Og maaske nogen af eder, som læser disse Linjer, faar sit sidste Kald herigennem.

Maaske er det dig? — Mesteren gaar frem ad Vejen, Han kalder dig til Sig. Men snart er Han gaaet forbi.

»For sent! For sent! da klager vi, Jesus af Nazaret gik forbi.«

DEN OVERNATURLIGE FØDSEL

„Helligaanden skal komme over dig, og den Højstes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn".

„Intet vil være umuligt for Gud" (Luk. 1, 35, 37).

Saaledes talte Englen Gabriel til Maria, Jesu Moder, den Stund han bebudede, at hun skulde føde Verdens Frelser. »Det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn«.

Det var altsaa ikke ved en Inkarnation af Helligaanden nogle Aartier efter Julenat i Betlehem, at Jesus fra Nazaret blev Guds Søn. Han fødtes som Guds Søn. Og det var gennem en overnaturlig Fødsel, at Han iklædte Sig Menneskesønnens Skikkelse. »Saaledes elskede Gud Verden, at Han gav Sin Søn, den Enbaame«. Han var ikke Guds Søn paa samme Maade som andre »Guds Sønner og Døtre«. Han var Guds enbaarne Søn.

Vi er ganske klar over, at det ikke er moderne at tro dette i vore Dage. Man vil have en Gud, som er saa lille som mulig, og derfor sønderplukker man Hans Ord og fornægter Hans overnaturlige Gerninger; og man mener endda at gøre baade Gud og Mennesker en Tjeneste ved at sønderplukke og fornægte.

Ak, du stakkels forblindede Slægt, som med al din Visdom og Kundskab ikke kan skue Herligheden i Jesu Aasyn! Køb Øjensalve, for at du maa kunne se! Stakkels Menneske, der vil nøjes med at tro paa en Gud, som ikke er større end en lille begrænset Menneskehjerne.

* *

Det er givet, at Jesu overnaturlige Fødsel ikke kan »forklares videnskabeligt«. Og den, som vægrer sig ved at tro paa en Gud, som gør Undere, maa naturnødvendig ogsaa vægre sig ved at tro paa Jomfrufødslen; thi et saadant Menneske tror ikke paa Undere i nogen som helst Form. Han er færdig med det mest underfulde af alt: Hærskarernes Gud, Himlens og Jordens Skaber.

Men for den, som tror paa en almægtig Gud, en overnaturlig Gud, en Gud, som gør Undere, er der ingen Vanskelighed ved at tro paa Gudsønnens Menneskebliven.

Det er sandt, at det er ufatteligt og overnaturligt; men dette er ikke det eneste ufattelige og overnaturlige i Guds Væsen og Værk. Det mest underfulde af alt er, at Himlens Gud elsker en falden Slægt saa højt, at Han gav den Sin enbaarne Søn til Frelser.

Af alle Guds Undere bliver Hans Frelsesunder dog størst.

Og Gud være lovet, at Han ikke sparede Sin egen Søn, men gav Ham hen for os alle. Han var den eneste, som kunde frelse en falden Verden.

* *

Mesterens Vej er Disciplenes Vej.

Jesu Liv paa Jorden begyndte med en overnaturlig Fødsel, og dit og mit Liv i Hans Fodspor begynder ogsaa saaledes. Vi maa fødes paa ny for at blive et Guds Barn. »Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige. Hvad der er født af Kød, er Kød; og hvad der er født af Aanden er Aand. Forundrer dig ikke over, at jeg sagde til dig: / maa fødes paa ny« (Joh. 3).

Det var Jesu Ord til den religiøse og retfærdige Niko-demus, Raadsherren i Jerusalem. Det var dog ikke alene Nikodemus, som maatte fødes paa ny for at faa Med-borgerret i Guds evige Rige, det er nødvendigt for ethvert Menneske.

Du synes maaske ikke om denne Lære. Den vender op og ned paa hele din religiøse Opfattelse. Den lægger alle dine gode Gerninger paa Affaldsbunken. Du modsætter dig og harmes. Men ak, min Broder, det er forgæves! Sandhedens Konge maa have lige saa stor Ret til at bestemme Vilkaarene for Medborgerret i Sit Rige, som et Lands Regering har Myndighed til at bestemme Vilkaarene for Borgerskab i et jordisk Rige. Og Vilkaarene er klart fremsat af Kongen selv: / *maa fødes paa ny!* Du maa blive et nyt Menneske!

*   *

Det lader sig altsaa ikke gøre at opdrage nogen til at blive et Guds Barn. Religiøs Opdragelse er god. Tak Gud, hvis din Fader har givet dig Kundskab om den levende Gud! Tak Gud for din Moders Bønner! Og tak Gud for alt, hvad du har modtaget af Kundskab og Paa-virkning fra Hans Menighed! Men alt dette kan dog aldrig erstatte *den ny Fødsel*. Her har vi en af Nutidens aller største Farer i den aandelige Virksomhed. Mennesker faar religiøs Opdragelse og Undervisning, men ikke Liv, og derfor er de trods al deres Kundskab og Religiøsitet fuldkommen fremmede for Aandens Verden. Og det værste af alt er, at der endog findes aandelige Ledere, som ikke synes at se denne Fare.

Den frygtelige Sandhed er, at *ethvert uigenfødt Menneske er aandelig død*. Han er ikke alene syndefuld, aandelig syg, fuld af Brist, men han er død. »*Den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet*« (1. Joh. 5, 12). Men »*eder, som var døde .... gjorde Han levende*« (Kol. 2, 13). Saaledes taler Guds Ord.

Du kan være aandelig død og samtidig dog være et meget religiøst Menneske. Religiøsitet er een Sag og Liv i Gud en ganske anden. Nikodemus var ingen Hedning. Han ransagede Skrifterne, deltog i Gudstjenesterne, fastede og bad til Gud og gav Almisser. Men han var *ikke født paa ny*. Nikodemus har mange Efterfølgere i vore

Dage. Du, som læser dette, er maaske en af dem? Du er en trofast Kirkegænger, din Plads staar sjælden tom ved Gudstjenesten. Du læser ogsaa i din Bibel og beder hver Dag til Gud. Alt dette er ret, og er det et virkeligt Udtryk for et iboende Gudsliv, da er det velsignet. Men ved du, at man kan gøre alt dette og meget mere *uden at være født paa ny?* Tusinder af Mennesker synger Salmer med deres Læber og er alligevel paa Vej til Fortabelsen. Jeg har mødt dem, talt med dem, bøjet Knæ ved deres Side og bedt til Gud med dem ved Vækkelses-møder.

O, om Guds Aand fik Lov til at virke i Samfundene og Forsamlingerne i vore Dage, da skulde Skarer komme i Syndenød og begynde at raabe til Gud om Frelse! Ja, give Gud, at de Tider snart maa oprinde! Vi behøver dem. Bed Gud om en Vækkelse blandt livløse Bekendere!

*   *

Lad intet af, hvad du selv har gjort, blive Grundvold for din Sjæls Frelse! Det duer ikke og holder ikke. Du har maaske en hel Mængde gode Gerninger, som du regner med endnu. Du er barmhjertig imod dine Medmennesker, sand i dine Ord og retfærdig i dine Gerninger. Det er godt; men det er uholdbart som Grundlag for din Frelse. Paa den Vej naar du aldrig til Himlen.

Du trøster dig maaske med, at du udfører alt, saa godt du kan, og at Himlens Gud ikke kan kræve mere. Ja, men det er netop det, Han gør. Var Han tilfreds med, hvad du formaar at udrette, vilde Han dermed fastslaa, at Frelsen er dit eget Værk. Men nu er Frelsen *Hans Værk*, og derfor »fuldbragte Han alt.« Og paa disse to Veje er der en uhyre Forskel.

Om du blot bruger din Forstand og tænker efter, vil du snart indse, at dette er aldeles selvfølgeligt. Du erkender, at du er fuld af Brist og svag. Men hvornaar har et ufuldkomment Væsen kunnet udføre et fuldkomment Værk? Det er absolut umuligt! Derfor siger Guds

Ord ogsaa: »AZ vor Retfærdighed er som et besmittet Klædebon« (Es. 64, 5). Saaledes er din hjemmegjorte Retfærdighed. Tænk da paa, hvorledes din Uretfærdighed maa se ud i Guds Øjne!

Gud kræver Fuldkommenhed. Han er ikke tilfreds med, at det, vi opnaar, er nogenlunde. Det maa være fuldkomment. Han er ikke tilfreds med, at Lammets Brud er iført en Bryllupsklædning, som næsten er hvid; den skal være skinnende af Renhed og Herlighed, uden Plet eller Fejl.

Tror du, at du i egen Kraft kan skaffe dig en saa-dan Klædning? Det er ikke værd, at du forsøger. Alt maa komme fra Gud. Han selv siger, at du af Naturen er aandelig død. Kan et dødt Menneske give Liv til sig selv? Nej, Gud maa skabe det!

* *

»Frelsen tilhører vor Gud og Lammet.« »Saa mange, som tog imod Ham, dem gav Han Magt til at blive Guds Børn.« »Den, som har Sønnen, har Livet.« »Dette har jeg skrevet til eder, for at I skal vide, at I har evigt Liv, I, som tror paa Guds Søns Navn.«

Den ny Fødsel er Guds Værk. Det er et overnaturligt Værk. Hver levende Kristen er et Under; thi han ejer i sig et overnaturligt Liv. Nogle Mennesker vægrer sig ved at tro paa, hvad de ikke kan begribe og forklare. Det er Daarskab. Kan du forklare Verdenernes Opkomst? Kan du tale med om, hvorledes det gik til, da Morgenstjernen tændtes, og Karlsvognen begyndte paa sin tusindaarige Færd gennem Vrimlen? Forstaar du Livet, som gennemstrømmer dit eget Væsen? Kan du forklare det? Forstaar du dig paa din egen Hjerne? Kan du overhovedet naa til Bunden af noget som helst og gennemforske og udgranske det?

Søg ikke at forklare Helligaandens Værk og den ny Fødsels Hemmelighed! Du kan det ikke. Det er et overnaturligt Værk. Men du kan faa Lov at erfare det. Du

kan opleve et Indgreb af den Herre Zebaot i dit indre Væsen. Du kan erfare, at Han ved Sin Aand gør dig til et nyt Menneske.

* *

Du behøver det. Det er det eneste, som i Virkeligheden holder i vore Dage. Din Barnetro er røvet for længe siden, alt vakler under dine Fødder, og du har intet at staa paa.

Se til, at du faar en Oplevelse med Gud. Søg ind i Hans Samfund, tag imod Hans Kraft, og du skal faa noget af den betvingende Guds Kraft, som Stefanus ejede, da hans Modstander blev som lamslaet.

Uden et Menneske bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige. Du vil se Guds Rige. Du er maaske nu for stolt til at erkende dette; men det er jo alligevel saa-ledes. Du ønsker en Dag at træde ind gennem Porten til den evige Stad. Du vil møde dine kære, som venter dig paa Livsflodens Strand. Du ønsker at blive frelst.

Men byg ikke dit Frelseshaab paa en usikker Grund. Der vil en Dag komme Storme og Regnskyl, som da vil omstyrte din Bygning, og du vil omkomme blandt Ruinerne. Drøm ikke om Himmel og Salighed, du som ikke er født paa ny; thi du kommer aldrig til at skue Ham i Herligheden, som gav Sit Liv for din Frelse. Du kommer aldrig til at møde din hjemgangne Moder, hvis sidste Ord til dig lød: »Mit Barn, mød mig i Himlen!« Ingen Tone af Englenes Sang vil naa dit Øre, og dine Fødder skal aldrig betræde det Land, hvor Sorg og Smerte ikke findes mere.

O Menneske! Vaagn op i Dag af din aandelige Døds farefulde Søvn! Tag imod Jesus Kristus som din personlige Frelser! Han er den eneste Grund for dit evige Haab.

»Saa mange, som tog imod Ham, dem gav Han Magt til at blive Guds Børn . . . , hvilke blev født af Gud«.

DET NY LIV

„Vi forkynder eder det evige Liv, som var hos Faderen og blev aabenbaret for os" (1. Joh. 1, 2).

„Gud har givet os evigt Liv, og dette Liv er i Hans Søn. Den, som har Sønnen, har Livet" (1. Joh. 5, 11—12).

„Om nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning" (2. Kor. 5, 17).

Hele Jesu Liv paa Jord var et overnaturligt Liv. Han ejede en Rigdom af guddommelig Herlighed, som alle andre savnede, og som de ikke forstod sig paa. Det er sandt, at den iboende Herlighed næsten helt var skjult for Menneskers Blikke. Men der var dog Stunder, da den brød igennem Støvhylstret, og da faldt Mennesker som døde for Hans Fødder. Han levede et overnaturligt Liv.

De Veje, Han vandrede, afveg ganske fra Menneskers sædvanlige Veje, og derfor maatte Han ofte vandre ensom. Han blev haanet af Verden, forfulgt af det religiøse Aristokrati og miskendt af Sine nærmeste. Man forstod Ham ikke. Og dog har ingen nogen Sinde svaret saa virkeligt til Guds Tanke og Plan med et Menneskeliv som Jesus, Guds Søn.

* * *

»Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen; men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er

født af Aanden.« Han følger højere Love, han lever et overnaturligt Liv.

Mesterens Vej er ogsaa Disciplens Vej. Jesu Efterfølgere har altid været ejendommelige i Verdens Øjne. De har vandret ad Veje, som almindelige Mennesker ikke forstod sig paa. Mon Præsterne og Farisæerne kunde forstaa Saulus fra Tarsus, da han blev en Kristen! Mon Annas og Kaj f as priste Gud, da de fik Del i Nyheden. Hans Had og Mordlyst forstod de. Hans Begæring om Fuldmagt til at forfølge Menigheden i Da-maskus var i fuld Harmoni med deres Tanker; men at han, Saulus, en af deres egne, blev en Kristen — en af Nazaræernes Parti — en fanatisk Tilhænger og Forkynder af den Korsfæstede, Tømmermandens Søn — det var uhørt.

Det er endnu i Dag noget uhørt, noget utænkeligt og skrækkeligt for ugudelige Mennesker, naar nogen bliver frelst. Jeg kender en Musikhandler, som overgav sig helt til Gud for nogle Aar siden. Forhen havde han nok været religiøs; men nu blev han mere end religiøs, han blev *en ny Skabning*. Og en Dag gik han hen i sin Forretning og foretog et nyt Eftersyn af sit Lager, 3 Maaneder efter det sidste. Han fremtog al Jazzmusik, som laa paa Hylderne, og som havde en Værdi af over 1000 Kroner, og lod det vandre i Kakkellovnen. Vær vis paa, at der var mere end een af hans gamle Venner, som betragtede ham i Smug og afventede det Tidspunkt, da Vanvidet vilde bryde ud med fuld Styrke. Denne Mand havde faaet Del i det overnaturlige Liv, og han blev en Gaade for sine gamle Omgangsfæller; men han blev ogsaa salig i Gud.

Der var en anden Mand, som en Aften kom til et Møde. Et Par Dage senere vilde han fylde 40 Aar og havde til denne Højtidelighed anskaffet sig nogle Liter Spiritus. Men nu mødte han den levende Gud. Den Aften gik han ind i Bedeværelset, bøjede sig for Herren og gik hjem som et nyt Menneske. Der tog han sit

Nøgleknippe, aabnede et Skab og fremtog sit Forraad af Spiritus. Saa bar han alle Flaskerne ud i Køkkenet og hældte Indholdet i Vasken. Han havde faaet Smag for Guds Riges ny Vin, og derfor mistede den gamle sin Tiltrækning. Han behøvede den ikke mere. Men hans gamle Venner blev rimeligvis meget forundret, da de paa Højtidsdagen kom for at gratulere ham, og han frelst og frimodig talte om, at han var blevet en Kristen, og at Spiritusen var hældt i Vasken.

Den, som er født af Gud, følger højere Love.

* *

Det ny Liv er ufatteligt, men er trods dette en underfuld Virkelighed. Nogle Mennesker mener, at det maa være en Indbildning eller en Stemning, man selv har oparbejdet. Men det er dog en velsignet »Indbildning«, som gør Løgneren sand, Tyven ærlig og frelser Drankeren fra hans Begær! Det er en salig »Stemning«, som slukker Lidenskabens Glød i et af Synd og Last besmittet Liv, som forvandler Sværgeren til en Bønnens Mand og vender den gerriges jordbundne Blik mod Himlen!

Verden behøver meget af den »Indbildning« i Dag. Og maaske netop du, kære Læser, behøver at erfare noget af denne livsforvandlerende »Stemning«.

Det var mere end Indbildning og Stemning, som virkede Pinsedag i Jerusalem, da 3000 Syndere vendte sig til Gud. Det var Helligaandens Kraft. Det var det ny Liv, der brød frem som en mægtig Vaarflod. Det var mere end en god »Stemning«, som greb Forfølgeren Saulus paa Damaskusvejen. Det var noget andet end en flygtig »Følelsesrus«, som ledte hans Liv ind paa ny Baner. Det var den opstandne Frelasers Liv og Kraft, som lagde Beslag paa den unge Farisæer, og derfor blev han den Mand, han blev.

* *

Gud være lovet! Det ny Liv er en underfuld Virkelighed den Dag i Dag. Det bryder frem ad sine egne sælsomme Veje og følger sine egne overnaturlige Love. Det kan vindes og udvikles, men det kan aldrig stivne; thi da dør det.

Og just fordi det er en bogstavelig Virkelighed, er det ogsaa et bevidst Liv. Nogle Mennesker mener, at man aldrig kan blive vis paa sin Frelse. Man bør søge — bestandig søge, og opnaar man noget, som man kalder Frelsesvished, da er man inde paa Farisæismens og det aandelige Overmodts farlige Vej.

Men tror du, at Sandhedens Gud vil fornægte, at Han er vor Fader, og at vi er Hans Børn? Aldrig! Mennesker kan fornægte deres Gud; men Gud fornægter aldrig Sine sande Børn. Eller tror du, at Han vil holde os i Uvished om, hvorvidt vi er Hans frelste Børn eller ej? *»Dette har jeg skrevet til eder, for at I skal vide, at I har evigt Liv, I, som tror paa Guds Søns Navn.«* *»Aanden selv vidner med vor Aand, at vi er Guds Børn.«*

Gud være takket, at Tusinder af dem, som læser dette, ejer Guds Aands Vidnesbyrd i deres Hjerter. De kan frimodigt se op i den himmelske Faders Aasyn og sige: »Tak, kære Gud, at Du er min Fader, og at jeg af Naade maa være Dit Barn!«

Kære Læser, kan du det? Ejer du Aandens Vidnesbyrd om din Frelse? Har du Vished om, at alt er klart mellem Gud og dig?

Lever du det nye Liv
udi Jesu Kristi Tro?
Er dit Navn i Himlen skrevet?
Skal du i Guds Rige bo?
O, jeg spørger dig endnu:
Lever du?

* *

11

Hvad indebærer det ny Liv? Det indebærer, at Gud selv ved Sin Aand tager Bolig i dit Hjerte. Det ny Liv er Guds eget Liv: »Ved I ikke, at I er Guds Tempel, og at Guds Aand bor i eder.« »Det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig.«

For en falden Verden — død i Overtrædelser og Synder — findes der blot eet Liv: *Jesu Kristi Opstandelses-liv*. Og Helligaanden er sendt til Verden for at meddele dette Liv til aandeligt døde Mennesker. »Han skal tage af mit og forkynde eder«. »Den, som ikke har Kristi Aand, hører Ham ikke til«.

Alle Tidens hellige har drukket af samme Kilde og er blevet delagtiggjort i samme hellige Livsstrøm — *Gudslammets rene Liv*. Kender du, kære Læser, denne Strøm? Pulserer den nu — i Dag — i dit Indre? »Ransag eder selv, om I er i Troen; prøv eder selv! Erkender I om eder selv, at Jesus Kristus er i eder? Ellers er I udygtige.«

Hverken du eller jeg kan lodde Dybden i denne guddommelige Virkelighed. Det svimler for vor Tanke; men det synger til Herrens Ære i vore Hjerter, naar Gud bor derinde. Forundre dig ikke over, at de helliges Liv er saa rigt! Men forundre dig over, om du ser en af Jesu Disciple gaa med et fortrædeligt Ansigt og med Knur paa sine Læber!

* *

Dette ny Liv skænker en underfuld Rigdom og en uanet Kraft. Det bryder Syndens Lænker og fører den sukkende Sjæl ud i Guds Børns Herligheds Frihed. Dets Skatte opvejer rigeligt al Verdens Glitter og Glimmer.

For adskillige Aar siden var der en ung Operasangerinde, som blev vundet for Gud. Sangen var hele hendes Verden; hun var fejret af sine Venner og hyldet af Masserne. Ingen Magt i Verden kunde løse hende fra Operaen. Men Gud kunde det. Han fik Magt over hen-

des unge Sind og fyldte hendes Hjerte med himmelsk Liv og Fred. Og da var det umuligt for hende at fortsætte paa den gamle Bane. Bifaldene kunde nu lyde til andres Ære. Roserne kunde blive kastet for andres Fødder. Thi hun var nu en Kristen og søgte sin Ære i at være Mesteren til Behag. Hendes gamle Venner gjorde alt for at vinde hende tilbage. De smigrede, truede og løkkede — men forgæves. En Dag blev hun indbudt til en særskilt Sammenkomst, for at hendes gamle Venner endnu engang kunde faa Lov at nyde hendes Sang. »Kom blot denne ene Gang!« sagde de. Og hun lovede det og gik derhen. Salonen, hvori de samledes, var ganske fyldt, og Forventningen var paa sit højeste, da den ny-frelste Operasangerinde traadte frem. Den Aften vilde hun akkompagnere sig selv, og man kunde se, at der var Kamp i hendes Indre, da hun satte sig ved Flyglet og anslog de første Akkorder. Og saa brød Sangen frem — klar og gribende som aldrig før:

O, Dyb af Barmhjertighed, Herre, hos Dig, at Blodet
paa Golgata rensar og mig! —

Hun sang, som kun en nyfrelst Operasangerinde med et af Gud grebet Hjerte kan synges. Alle blev dybt bevæget, og man hørte Suk og Graad overalt i Salonen. Det ny Liv havde frigjort Sangerinden, og nu var det ved at sætte andre Sjæle i Frihed.

* *

Det ny Liv skaber fuldstændig nyt Livsbehov. Og i samme Forhold som vort aandelige Menneske vokser og udvikles, bliver ogsaa de aandelige Livsbehov større og dybere. Det højeste Træ slaar dybere Rødder og kræver større Næring end den spæde Plante ved dets Fod.

Hvad er Forskellen paa en Kristen og et Verdens-menneske? Der er omtrent den samme Forskel som paa en Lærke og en Muldvarp. Muldvarpen tilbringer den

største Del af sit Liv under Jordens Overflade, og der trives den bedst, medens den har en panisk Skræk for Sollyset. En Gang var det lykkedes mig at faa fat i et af disse jordbundne Dyr og holde det i min Haand. Men den søgte at bore sin Snude ned mellem mine Fingre og viste klart, at den trivedes ikke i Lyset. Og da jeg slap den, skyndte den sig hen ad Marken og gemte sig under en Tue.

Lærken derimod har en anden Natur. Den trives ikke paa Jorden, og derfor synger den aldrig der; men den løfter sig op fra Jorden og slaar da sine Triller. Og jo højere den stiger, desto klarere lyder Sengen. For mange Aar siden stod jeg en Dag i Slutningen af Maj under en Snestorm og lyttede til en Lærkes Sang i min Hjemegn. Den havde svunget sig op over Uvejrsskyen og priste sin Skaber der. »De, som forventer Herren, skal opfare med Vinger som Ørnen.«

Lærkenatur og Ørnevinger! Sig mig, kære Læser, har du faaet Del i denne ny Natur? Er de aandelige Livsbehov kommet til deres Ret i dit Liv? Hvad lever du for? Du behøver ikke at være en stor Synder for at være jordbunden. Du behøver blot at have et Sind, som *ikke higer opad*, og dette beviser, at Muldvarpenaturen har Overtaget. »De, som lader sig lede af Kødets, higer efter det kødelige.« Du lever for at vinde saa meget som muligt af jordiske Goder. Du lever for at behage Mennesker, men glemmer Gud. Du lever for selviske Interesser og egne Nydelser. Men du kan faa et andet Sind, og da faar du ny Interesser og ny Livsbehov. »De, som lader sig lede af Aanden, higer efter det aandelige.«

En sand Kristen lever for at behage sin Frelser og blive Ham saa lig som muligt. En sand Kristen spørger ikke om, hvor nær man kan gaa Verden og dog have Haab om at komme i Himlen. En sand Kristen ønsker at faa saa mange som muligt med sig paa den ny Vej. Han har faaet en ny Natur, som gør ham til en Gæst og fremmed paa Jorden, og derfor spejder han mod

det høje. Han venter sin Mesters Ankomst. Og han vil være rede til at møde Herren naar som helst. En sand Kristen behøver aandelig Mad, og den søger han i Guds Ord. Han længes efter den aandelige Luft, og derfor beder han.

Er du en Kristen? Lever du det ny Liv?

HELLIGAANDENS KRAFT

„Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men Den, som kommer efter mig... skal døbe eder med Helligaanden og Ild" (Matt. 3, 11).

Der var Vækkelse i Judæa! Gud havde været tavs i Aarhundreder; men nu talte Han igen. Johannes, Sa-karias' Søn, havde modtaget et Budskab fra den Almægtige, og han frembar det i Helligaandens Kraft. »Øksen ligger allerede ved Roden af Træerne, saa bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden.«

Det var Ord, der ramte, og gamle fortørrede Stammer dirrede under de vældige Slag, Samvittigheder saa-redes, Hjerter skælvede, og fra sønderknuste Skarer lød det spørgende: »Hvad skal vi gøre?« Og Svaret lød: »Omvend eder; thi Himmeriges Rige er nær!« Der fandtes ingen Afkortning i hans Budskab, ingen Gaaen paa Akkord, her gjaldt det: *Enten — eller*. Mange, baade høje og lave bøjede sig for denne mægtige Forkyndelse, de brød med Syndelivet og lod sig som Tegn derpaa døbe med Omvendelsens Daab. Det maa have været underfulde Tider ved Jordans Bredder!

* *

En Dag kom Jesus af Nazaret dertil. Han sad blandt den lyttende Skare, og da Opfordringen blev givet om at tage det afgørende Skridt og derefter lade sig døbe, gik Han frem til Johannes og begærede at blive døbt

af ham. Men undrende og bævende veg Johannes tilbage derfor og udbrød: »Jeg trænger til at døbes af Dig, og Du kommer til mig!« Da svarede Jesus: »TiZ-sted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os at fuldkomme al Retfærdighed.« Og saa fulgtes de ad — Forløberen og Messias — ned i Jordans Vand. Og Jesus blev døbt.

Og just da skete det underfulde: Himlen aabnedes, og Guds Aand sænkede Sig over Jesus i en Dues Skikkelse, og der lød en Røst fra Himlen, som sagde: »Denne er min Søn, den Elskede, i hvem jeg har Velbehag!«

Han var Guds Søn, Han ejede Samfund med den himmelske Verden ogsaa i de 30 Aar i Tømmermands-hjemmet i Nazaret; men Han behøvede en særlig Udrustning for den Opgave, der laa foran Ham. Og netop derfor gik Han ned til Jordans Bred. Dette var ingen Vandring »for et Syns Skyld«. Det var ingen Formssag. Han gik derned for at faa noget bestemt, og Han fik det. Han blev salvet med Aandens Kraft paa en Maade som aldrig før. Derfor lød Hans Vidnesbyrd mægtigt i Synagogen i Nazaret nogen Tid senere: »Herrens Aand er over mig, fordi Han salvede mig ... I Dag er dette Skriftord gaaet i Opfyldelse for eders Øjne.«

* *

»Kristus har lidt for eder, efterladende eder et Forbillede, for at I skal følge i Hans Fodspor.« Mesterens Vej er Lærlingens Vej. Paa den gik de første Disciple. De havde afgjort omvendt sig til Herren og taget imod Ham. Det var sikkert ud fra sin egen personlige Erfaring, at Johannes sagde: »Saa mange, som tog imod Ham, dem gav Han Magt til at blive Guds Børn.« De havde faaet den bestemte Forsikring: »Eders Navne er indskrevet i Himlene.« Og Mesteren havde sagt til dem, at de var Grene paa Vintræet og delagtige i dets Liv, saa langt dette var muligt før Opstandelsen og Pinsen. Og i Sin gribende Forbøn den sidste Aften sagde Me-

steren til Sin himmelske Fader: »Jeg har aabenbaret Dit Navn for de Mennesker, som Du har givet mig ud af Verden ... de har holdt Dit Ord. De er ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.« Af hvem var de da, naar de ikke var af Verden? *De var af Gud.*

Og efter Sin Opstandelse aabenbarede Herren Sig for Sine Venner, aandede paa dem og sagde: »*Modtag Helligaanden.*« Kære Læser, dette var ikke en Formsag. Vi kan ikke sige, at Disciplene intet fik i den Stund. O nej, De fik noget udover, hvad de tidligere havde faaet.

Men til disse af Verden udtagne og i Vintræet indpodede, rensede og udvalgte Disciple sagde Herren: »*Se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skal blive i Staden, indtil I bliver iført Kraft fra det høje.*« »*Johannes døbte med Vand; men I skal blive døbt med Helligaanden om ikke mange Dage.*«

Og Disciplene troede, hvad Mesteren sagde. De samledes derfor i Ovensalen i Jerusalem og biede i Bøn og stille Fortrøstning Dag efter Dag. De anede næppe Betydningen af, hvad der skulde ske, og kendte heller ikke tilfulde deres store Behov af den forjættede Velsignelse; men de adlød alligevel. Og det er altid bedst at lyde Gud. De var eet Hjerte og een Sjæl. Og en eneste Længsel beherskede dem alle. »*Og da Pinsefestens Dag kom, var de alle endrægtigt forsamlede. Og der kom pludseligt fra Himlen en Lyd som af et fremfarende vældigt Vejr og fyldte hele Huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig og satte sig paa hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med Helligaanden, og de begyndte at tale i andre Tunge-maal, efter hvad Aanden gav dem at udsige*« (Ap. Gem. 2,1—4). Forvandlingen i deres Liv var fra den Stund mærkbar. Fejgheden var forsvundet. Uden Menneskefrygt frembar de Budskabet om den opstandne Frelser, og en Kraft, de aldrig før havde kendt, virkede gennem deres enkle Vidnesbyrd. Syndere faldt som Straa for

Leen. Lamme op rejstes som Svar paa deres Bønner. Paa et Ord af Peter sprang en vanfør Mand frisk og helbredt op og priste Gud. Stefanus' straalende Ansigt blændede Modstanderne. Dag for Dag vandtes ny Sejre. Teologerne bævede for Fiskernes og Toldernes Forkyndelse. Ja, mange af Præsterne kom til Troen. Hele Menigheden lignede en sydende Vulkan, som udsendte Strømme af hellig Ild og guddommelig Kraft. Hykleriet blev afsløret, og Hyklerne selv sank om ramt af Helligaandens Dom. Hellighedens Aand hvilte over baade Apostle og Menighedsmedlemmer, og Kærlighedens underfulde Kraft knyttede Menighedens Medlemmer inderligt sammen. De havde erfaret Sandheden af Jesu Ord: »/ skal blive iført Kraft, naar Helligaanden kommer over eder.«

* * *

Siden dengang har utallige af Jesu Disciple gennem de skiftende Tider faaet Del i denne underfulde Velsignelse. Nogle har faaet den i umiddelbar Forbindelse med deres Omvendelse, andre har faaet den Uger, Maa-neder, Aar eller Aartier efter den Stund, da de blev født paa ny.

Da Peter talte i Kornelius' Hus, faldt Helligaanden paa alle, som hørte hans Tale; de blev født paa ny og fyldt med Helligaanden paa samme Tid, endog inden de var blevet døbt med Omvendelsens Vanddaab. Peters Ledsagere undrede sig over, at Gud handlede saa underligt, men det har Han gjort mange Gange. Th'i i Aan-dens Verden hersker der en underfuld Frihed.

Men under Vækkelsen i Samaria gik det anderledes til. Filip kom og prædikede Kristus. Herren virkede gennem hans Vidnesbyrd, og mange af Samaritanerne kom til Tro paa Gud. Filip døbte dem, de blev optaget i Menigheden, og der var stor Glæde i Staden. At disse Mennesker havde erfaret en virkelig Omvendelse og var Guds sande Børn er aldeles klart. Ellers kunde det ikke være sandt, at *de var kommet til Troen.* Men dog staar

der, at »*Helligaanden endnu ikke var faldet paa nogen af dem.*« Der forløb nu en Tid, saa kom Peter og Johannes til Samaria. De bad da for de nyomvendte, lagde Hænderne paa dem, og *saa kom Guds Helligaand over disse nufrelste Samaritaner.* I den Stund fik de noget, de ikke tidligere havde ejet.

Eet er det at være *født af Aanden*, og noget andet at være *fyldt af Aanden.*

*   *

Et Par Eksempler fra den nyere Tid kan belyse Guds forskellige Handlemaade med Sine Børn.

Den gudbenaadede Forkynder Charles Finney fortæller i sin Selvbioграфи, hvorledes han i Forbindelse med sin Omvendelse fik en mægtig Fylde af Helligaanden. Ene med Gud i en Skov havde han udkæmpet sin Strid og faaet Fred i sin Sjæl, uden at han dog rigtig kunde fatte, at han var et Guds Barn. Han gik derefter hen paa Sagførerkontoret, hvor han var ansat. Da han efter nogle Timers Forløb blev alene, laaste han Døren og begyndte at bede. »Og da var det,« siger han, »som om jeg mødte Jesus Ansigt til Ansigt. Jeg saa Ham lige saa tydeligt, som jeg ser et Menneske. Han sagde intet, men saa paa mig med et Blik, som sønder-knuste mig aldeles. Jeg faldt ned for Hans Fødder, græd højt som et Barn og udøste min Sjæl for Ham.

Jeg maa have fortsat længe dermed. Omsider rejste jeg mig og gik ud i det forreste Værelse; men da jeg vilde sætte mig, fik jeg en mægtig Daab med Helligaanden. Uden at vente dette, uden at tænke paa at noget saadant fandtes for mig, og uden at jeg mindedes, at noget Menneske i Verden havde talt til mig om dette, kom Helligaanden over mig og gennemtrængte baade Sjæl og Legeme. Det var, som om en elektrisk Strøm atter og atter gik igennem mig. Ja, der kom som Bølge efter Bølge af Kærlighedsstrømme, paa anden Maade kan jeg ikke forklare det.

Intet Ord kan beskrive den underfulde Kærlighed, som blev udgydt i mit Hjerter. Jeg græd højt af Glæde og raabte ud af mit Hjertes usigelige Overflod. Igen og igen kom disse Bølger over mig, indtil jeg raabte: »Herre, jeg kan ikke bære mere!«

Disse velsignede Bølger fortsatte hele den følgende-Nat. Og inden et Døgn havde Ilden bredt sig over hele den lille By, hvor han boede, og mange var blevet vakt og kommet til Tro paa Gud.

Man kan kalde dette Følelser, eller hvad man vil. Men sikkert er det, at Gud i den Stund skænkede Finney den Kraft, som bevirkede, at han kunde vinde hundrede Tusinder for sin Herre og Mester og blive Redskabet til, at aandelig Velsignelse i enestaaende Udstrækning blev tildelt Guds Menighed.-

*   *

D. L. Moody beretter om en lignende Erfaring. Han talte sjældent om den; thi den var meget hellig for ham.

Han havde været et Guds Barn i nogle Aar og var begyndt paa sin velsignelsesrige Virksomhed i Chicago. Han var Leder af Byens største Søndagsskole og prædikede ved Vækkelsesmøder med store Resultater.

Paa en af de forreste Bænke i Lokalet sad der ved Møde efter Møde nogle ældre Søstre og bad for ham. Moody lagde Mærke til dem, og en Dag gik han hen for at hilse paa dem.

»Vi beder for Dem«, sagde en af Søstrene.

»Beder De for mig? Bed for Folket, at Gud maa frelse dem!« Han syntes, at de trængte mere til Forbøn end han.

»Vi beder for Dem, at De maa faa Aandens Kraft«, svarede de.

Moody var ærlig og ydmyg. Han mærkede noget af Gud hos de bedende Søstre, og selv om han ikke i den Stund forstod dem helt, saa bøjede han sig dog. Og en Dag besvarede Gud fuldkomment deres Bønner.

Moody befandt sig da i New York. Gud havde gravet dybt i hans indre Væsen, og han gik netop paa en af de menneskefyldte Gader og bad til Gud. Hele hans Indre var et eneste dybt Behov.

Da skete det. Gud greb om det hellige Oliehorn, og midt i Folkevrimlen udgød Han dets velsignede Indhold over Sin længselsfulde Tjener. Aanden faldt paa ham, medens han gik paa Gaden og bad. Han skyndte sig hen til en Ven, der boede i Nærheden, og bad om at faa overladt et Værelse, hvor han kunde være helt alene. Han fik det, og derinde fortsatte Gud med at gennemtrænge dette Sit udvalgte Redskab med himmelsk Glød og Kraft. Han kom ud derfra opfyldt af Gud.

»I den Stund var det, som om jeg kunde tage hele Verden i Favn og bære den frem til min dyrebare Frelser«. Saaledes lød hans eget Vidnesbyrd om denne Erfaring. Han tog imod en Kærlighedens Daab i Hellig-aanden, som gjorde ham skikket til at vinde Sjæle som aldrig før.

Tænk paa, hvad den Mand vandt for Gud fra den Stund. Nordamerika bævede, og Europa blev vakt op ved hans mægtige Budskab. Og skønt han forlængst er taget hjem til Gud, fortsætter han endnu i Dag sin Gerning og udøver en hellig Indflydelse i uanet vide Kredse. De hellige Minder, han efterlod sig, lever. Hans Skrifter lugesaa.

* * *

Tiden vilde blive for kort, om vi vilde forsøge at fremholde den Mængde Eksempler paa, hvorledes Gud til forskellige Tider og paa forskellige Maader har mødt Sine længselsfulde Børn og skænket dem en Velsignelse, som langt overgik alt, hvad de forud havde erfaret. Og forgæves vil Mennesker forsøge at bortforklare og fornægte dette. Det staar trods alt fast som urokkelige Virkeligheder.

Efter megen Overvejelse vil jeg meddele, hvad jeg selv har erfaret angaaende dette *at blive fyldt med Helligaanden*. Men jeg gør det ikke for paa nogen Maade at fremhæve mig selv eller for at gøre mine Erfaringer til et Forbillede for andre; thi Gud leder Sine Børn ad forskellige Veje. Jeg har tøvet af Frygt for, at en Del af dem, som læser dette, skulde misforstaa det, som for mig er helligt og dyrebart. Men naar jeg aflægger dette Vidnesbyrd, er det med Tanke paa de længselsfulde, søgende Sjæle, som hungrer efter mere af Gud. Og kan mit enkle Vidnesbyrd blive nogen af disse til Hjælp, saa opvejer det alt andet.

Jeg havde været et Guds Barn i 8 Aar og virket som Prædikant i 6 Aar, da Gud paa en ny Maade greb ind i mit Liv. I Maaneder, ja i Aarevis havde jeg bedt Gud om at *fylde mig med Sin Helligaand*; thi jeg erkendte, at jeg behøvede det, og saa i min Bibel, at Gud havde lovet det. Det var nødvendigt for mit aandelige Liv og for selve Tjenestens Skyld. Jeg kendte tilfulde, at jeg manglede Kraft til at lede de nyfrelste ind i det sejrende Liv, som den Herre Jesus har beredt for Sine Venner.

Jeg kunde prædike om dette Liv og i Teorien vise Vejen dertil; men jeg savnede Kraft til at føre Sjælene ind i det; thi jeg havde ikke selv erfaret det. Og i Aandens Verden kan man ikke føre andre længere, end man selv er kommet. Jeg vidste, at jeg var født af Gud, men det er een Sag at have Liv og en anden at have Liv i Overflod.

Gud velsignede mit Vidnesbyrd saa meget, Han kunde. I Aarenes Løb havde jeg faaet Lov til at bede med Tusinder af frelsessøgende Sjæle, og stundom følte jeg mig meget lykkelig. Men alligevel savnede jeg noget. Jeg vidste det, og derfor bad jeg Gud om, at Han *vilde fylde mig med Sin Helligaand*. Men jo mere jeg bad, desto tommere blev jeg. Og dengang forstod jeg ikke, at det maatte gaa den Vej. Men nu forstaar jeg det; thi Gud maatte tømme, før Han kunde fylde.

Og netop midt i denne fortvivlede Stilling skulde jeg til min første Konferencé paa Øckerø og tale til Opbyggelse for Mennesker, som Gud havde velsignet usigelig meget mere, end Han havde velsignet mig. Jeg erindrer den Lørdag Middag i Göteborg, da jeg gik frem og tilbage paa Havnekajen og ventede paa, at Skibet skulde af sejle. Da sagde jeg til Gud: »Herre, Du ved, hvad jeg er paa Vej til. Du ved, hvorledes jeg har det. Om en Uge staar jeg atter paa dette Sted; da maa Du enten have gjort alting nyt i mit Liv, eller ogsaa ophører jeg med at forkynde Ordet.«

Det var min ærlige og bestemte Hensigt at handle just saaledes, som jeg sagde til Gud. Skibet afsejlede, og J^oS fulgte med. Paa Havet var alt stille; men der var Storm i mit Hjerte. Jeg havde aldrig før været paa Øckerø, ingen kendte mig, og ingen anede, hvor tomt der var i mit Indre. Om Eftermiddagen havde vi vort første Bedemøde. Vi var kun 12 eller 14 samlet i et Hjem. Efter at vi havde sunget en Sang, bøjede vi vore Knæ. Da skete det, at en af Brødrene frembar et Budskab fra Gud — og det var et Budskab direkte til mit fattige Hjerte. Jeg havde tidligere været med til lignende Bedemøder; men aldrig havde det berørt mig som nu. Jeg følte mig gennemskuet, gennemransaget og elsket — ikke af Mennesker, men af *den levende Gud selv*. Brødrene var kun Redskaber i Hans Haand.

Overvældet af min Frelsers underfulde Kærlighed sank jeg sammen. Den gennemstungne Haand rørte ved mig, og den var blødere end en Moders Haand, naar hun kærtegner sit Barn. Han talte til mig, men Hans Stemme var mildere end en Engels Hvisken.

Pinsedagens Ildtunger var ikke synlige; men jeg mærkede dem i mit Indre. De bortbrændte Slagger, og som himmelsk Elektricitet trængte de igennem hele mit Væsen, baade Aand, Sjæl og Legeme. Ja, havde jeg Tusinder af Billeder at anvende for at anskueliggøre denne underfulde Virkelighed, saa vilde de dog ikke kunne forklare den fuldstændigt.

Det var, som om en Forsommerregn var faldet og havde rensset Luften. Min trætte Aand fik Ro, og den lægende Frelserhaand bortfjernede mit Legemes Sygdom. Jeg var kommet ind i en ny, sælsom Verden. Den gamle Bibel blev som ny, og der var en underfuld Forbindelse mellem det gudgivne Ord og min egen Sjæl.

Det er sandt, at det har vekslet for mig ogsaa siden den Stund. Gud har haft meget Besvær med mig; men Han har været trofast i alt. Og det er en velsignet Virkelighed, at den levende Strøm, som for 6 Aar siden banede sig Vej ind i mit uværdige Liv, endnu i Dag flyder derinde. Velsignet være Gud!

* * *

Der har været megen Strid om *Aanden og Aandens Værk* i de sidste Tider, og man har syndet derved. Maa Himlens Gud tilgive alt!

Sandheden om Helligaanden maa i første Række blive en *Hjertesag*. Og naar den bliver det, bliver den ogsaa snart overensstemmende med Forstandens Opfattelse af *Aandens underfulde Kraft*. Men Fejlen er, at denne Sandhed hos mange aldrig kommer længere end til Hovedet. Det bliver et Læresystem, en Teori, men aldrig *en levende Strøm i Sjælen*.

Kære Ven, søg ikke at sætte Aandens Værk i System! Du kan det ikke, og jeg heller ikke. Bryd dig ikke om at diskutere denne Sag, men bed i Stedet. *Tag imod Guds Helligaand!* Du behøver det.

Du, som er Prædikant, sig, behøver du ikke en ny Glød i dit Vidnesbyrd? Behøver du ikke en ny Inspiration i dit Arbejde for Guds Rige og Sjæles Frelse?

Du, som er Sanger, behøver du ikke et brændende Hjerte og Læber, som er blevet berørt af Gløden fra Guds hellige Alter?

Du, som indtager en Lederstilling i Guds Menighed, burde du ikke være et Forbillede i Hellighed og i Nidkærlighed for Sjæles Frelse? Er du det ikke, da behøver

du af blive fyldt med Hellighedens og Kærlighedens Aand!

Du, som har en Klasse i Søndagsskolen, behøver du ikke mere af Jesus, saa at du kan lede de smaa frem til Hans velsignede Kors?

Du gamle, trætte Forbeder, behøver du ikke i din Livsaften en ny Udgydelse af Bønnens Aand, saa du i den korte Tid, du har tilbage, kan sprede Velsignelse i dit Hjem og din Menighed og tage virksom Del i Guds hellige Gerning?

Og du, som har din daglige Kamp blandt gudløse Kammerater, behøver at blive iklædt med Kraften fra det høje, saa du kan leve helt for Jesus og vidne om Hans herlige Navn for dine gudløse Omgivelser.

Bryd dig ikke om Menneskemeninger og Stridspunkter. Lad dem om det, som ikke længes efter Kraften. Bøj dine Knæ og bed, at Jesus for Sin store Barmhjertigheds Skyld vil gribe ind i dit Liv og fylde dig med Sin Aand!

Han vil det; thi »om nogen tørster, han komme til mig og drikke«. »Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som er langt borte, saa mange, som Herren vor Gud vil tilkalde.« »Dersom da I, som er onde, ved at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himlen give Hellig-aanden til dem, som beder Ham!«

FRISTET

„Da blev Jesus af Aanden ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen" (Matt. 1, 4).

„Thi idet Han har lidt, kan Han som den, der selv er fristet, komme dem til Hjælp, som fristes" (Hebr. 2, 18).

„Salig den Mand, som holder Prøvelse ud". (Jak. 1, 12).

Vejen er fuld af Omskiftelser. Nylig havde Jesus staaet under den aabne Himmel ved Jordans Bred. Han havde lyttet til Faderens mægtige Vidnesbyrd og modtaget Kraften fra det høje. Men derefter »blev Han af Aanden ført ud i Ørkenen for at fristes af Djævelen«.

Tusinder af hellige har maattet gaa den samme Vej. Det er ejendommeligt, at efter de rigeste aandelige Erfaringer kommer ofte de sværeste Fristelser og Prøvelser. Til Tider kommer de hurtigt, de kan dog ogsaa tøve; men komme gør de. Og salig den Mand, som er standhaftig i Fristelsen!

Da Moses kom ned fra Bjerget, hvor han i 40 Dage havde talt med Gud, mødtes han af Sang og Spil fra en dansende Folkehob. I Vrede knuste han derfor Lovens Tavler mod Klippen.

Elias' Bøn paa Karmel var blevet besvaret med Ild fra Himlen, og en hel Nation havde bøjet sig for hans Gud. Baalspræsterne var blevet dræbt, og Himlen havde givet Regn efter den 3-aarige Tørke. Det var under-fulde Sejre paa een Dag. Men der skulde ikke hengaa ret mange Timer, inden den Guds Mand hørte om en

gudløs Kvindes Had og Hævn. Og da flygtede Ildprofeten bort fra sin Opgave, bort fra det paabegyndte Re-formationsværk. Han glemte Guds Under ved Bækken Krit, i Sarepta, paa Karmel, flygtede ud i Ørkenen og ønskede sig Døden. Der er fuldt af Omskiftelser paa Vejen.

Efter at Paulus havde været borttrykket til den 3. Himmel, set de forunderligste Syner og lyttet til de udsigelige Ord, varede det ikke længe, inden en Satans Engel indfandt sig og slog ham i Ansigtet. Han fik »en Torn i Kødets«, for at han ikke skulde hovmode sig. Ingen kan sige os, hvori denne Torn bestod, og Gisninger har ingen Værdi. Men det var noget, som saarede, pinte og plagede, noget, som Paulus inderlig gerne fries fra, men som det synes, Herren har ladet komme til hans aandelige Opdragelse og Bevarelse i Ligevægt. »Min Naade er dig nok«, lød Herrens Svar paa den 3. Gange opsendte Bøn om Befrielse fra Tornen.

Forunderer dig ikke, min Broder og Søster, om du efter at have modtaget en særlig Velsignelse maa gaa ud til Ørnenfristelsen og lære en svær Lektie blandt Vilddyr og Dæmoner. Din Mester maatte gaa den Vej. Tusinder af andre har maattet gaa den Vej. Han sejrede, og mange af Hans Efterfølgere har sejret. Men — mange er ogsaa faldet.

* *

Nær ved Himlens Port gaar der en Genvej til Fortabelsen. Og mange faldne hellige er ad den Vej styrtet ned i en evig Nat.

Gaa varsomt, o Kristen, giv Agt paa din Vej!

Vid, at Fjenden lægger Snaren, hvor du mindst formoder Faren.

Se til, at din Glæde i Aanden ikke bliver en Glæde i Kødets. Udenfor Nadversalen venter Satan selv. Gud

hjælpe baade dig og mig i Sigtningstiderne! Thi de kommer!

Her er en ung Mand, som nylig er begyndt at vidne om Gud. Hans Kundskab er ringe, men Gud er med ham. Han har et varmt Hjerte, og han beder meget; thi han maa i alt se hen til Gud. Og Gud velsigner hans jævne Vidnesbyrd. Skarerne samles, Aanden virker, Sjæle frelses, og sovende Kristne vaagner og begynder paa ny. Saa langt er alt godt og vel.

Men Djævelen lægger sin Snare ud for denne Herrens Tjener. En Dag begynder hans Tanker at kredse mere om Arbejdet end om Jesus. Han bliver meget nidkær for at beregne Resultaterne af sin Gerning og lade andre faa at vide, hvilke mærkelige Ting, der sker. Fremgangen faar ikke Lov til at bøje ham i ydmyg Taknemlighed og Tilbedelse. Han bliver stor i egne Øjne, og i sit Hjerte røver han Æren fra Gud.

Tjenesten fortsættes. Stemningen er lige saa høj som før. Den unge Broder bæres paa Menneskehænder og Menneskebeundring. Men Frelserhaanden har draget sig tilbage, Aanden er bedrøvet, og medens Halleluja-Sangen lyder paa Vækkelsesmødet, staar Guds Engle udenfor og græder. — Og det aabenbare Fald er ikke langt borte.

O Broder, hvorfor blev du ikke i din første Kærlighed? Hvorfor lod du dig friste til at blive en Skamplet i Guds Rige og drage Vanære over det hellige Navn? Hvorfor blev du mon ikke hellere taget hjem, da du stod i Guds Kraft? Ja, hvorfor?

* *

Og et andet Eksempel. Et af Guds længselsfulde Børn har bøjet sig paa ny ved Jesu Kors. Det er et sønderbrudt Hjerte, som i sin Længsel efter mere af Gud raaber til Ham. Alt lægges paa Guds Alter, Troshaanden rækkes ud, og Underet sker. Gud fylder Sit trætte Barn med Sin Aands Kraft. Freden bliver som Floden og Ret-

færdigheden som Havets Bølger. I krystalklare Toner bryder Lovsangen frem fra det rensede Hjerte. Det mærkes, at der i Sandhed er sket noget. Og Gud være lovet for det.

Men vær vis paa, at Djævelen har sit Blik rettet paa dig fra en saadan Stund. Du har faaet noget, som han vil røve fra dig. Han taalder ikke, at dit Liv er helt overgivet til og aabent for Gud. Han hader dig; thi han hader den Aand, som bor i dig. Han hader dit rene Hjerte, han hader din Lovsang, han bæver for dine Bønner og din Tro, og han har kun eet Formaal: *at bringe dig til Fald.*

Han klæder sig i den mest aandelige Skikkelse. Han paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel og lægger en Snare ud for dig, saa fin, at du kun med aandssalvede Øjne og paa Knæ for Gud kan opdage den.

Jeg ønsker, at jeg kunde slippe for at skrive mere. Jeg ønsker, at det ikke var nødvendigt. Men jeg maa. —

Der forløber en Tid, og vi mødes igen. Sidst var det under Guds Velsignelses aabne Himmel. -----Men sig, Broder, hvor er Gudsklangen, som i hin Stund fødtes i din Sjæl? Du priser Gud, men Tonen ligner den skurrende Lyd af en brusten Bjælde. Du aabner din Mund for at tale; men du har langt mere at sige om dine Medkristnes Fejl, end du har at sige om Jesus. Over dine Læber kommer en Strøm af ukærlig Tale, haarde Domme og kold Kritik.

Var det disse Læber, som engang berørtes med Gløden fra Guds Alter? Var det fra dette Hjerte, Lovsangen engang brød frem lig Sang af Englemund? — Ja, det var. Men hvor fødtes da den Strøm, som nu bruser frem fra dit Indre. Den fødtes paa Fristelsens Dag i Ørkenen, den Dag, du faldt.

O, Broder, Søster! Vaagn op, inden det bliver for sent! Besind dig og bøj dig dybere end før ved Frelserens Kors! Bekend din Synd og bed om Miskundhed! Bed om en ydmyg Aand og et sønderbrudt Hjerte!

Vig ej fra mit Hjerte,
helsesunde Smerte:
Aandens Fattigdom!

* *

Kære Læser! Ophøj dig ikke, selv om det ikke netop er dit Billede, som her er tegnet. Du sidder maaske fast i en anden Snare, du er maaske bundet af Gerrighed eller Urenhed, af Selvtilfredshed eller Hovmod, af Egen-retfærdighed eller Verdslighed, medens du med et koldt Hjerte dømmes dem, som faldt fra større Højder end dem, du nogen Sinde har betraadt. Det er bedst, at vi alle bøjer os i Støvet for den levende Gud; thi den, som dømmes sin Næste, er intet mindre end en Løgner eller en — Daare.

* *

Hvert Menneske har sin særlige Fristelse; thi der findes et svagt Punkt i hvert Menneskeliv. Alle er ikke svage paa samme Omraade. Vi er yderst forskellige, hvor den ene er svag, er den anden stærk. Peter havde sin specielle Fristelse, Tomas sin og Johannes sin.

Nogle har yderst svært ved at lade være med at begære sin Næstes Gods, medens andre hellere vilde miste Livet end berøve sin Næste noget af det, der tilhører ham.

Nogle fristes til Hovmod, medens andre fristes til Mismod. Vejen er smal derimellem, og til hvilken Side du end falder, bliver du uduelig til Herrens Tjeneste.

Alle fristes ikke til Gerrighed. Nogles Svaghed ligger tværtimod deri, at de ødsler alt bort, som Gud har betroet dem.

Du fristes maaske ikke til Urenhed; men du behøver særlig megen Naade fra Gud for ikke at blive selvgod og egenretfærdig, fordi du sejrer, hvor mange andre falder.

Du er maaske løst fra Kærligheden til Verden; men i

Stedet ligger Egenkærligheden paa Lur ved dit Hjertes Dør baade Dag og Nat. Og maaske den endog har faaet Lov til at komme ind med en stor Del af sit grimme Bohave. Undersøg dette!

En er fristet til Heflighed, en anden til Usandhed og en tredje til Avind. Nogle maa kæmpe haardt mod Trangen til berusende Drikke og andre strider mod Begæret efter Tobak. Ofte er disse Tilbøjeligheder en Følge af arvelige Anlæg. »Fædrenes Misgerninger« strækker sig længere, end vi aner.

* *

Fristeren kender de svage Punkter i din Karakter. Han kender dig bedre, end du kender dig selv. Han er en mesterlig Psykolog, en fortrinlig Hærfører, og han retter sine stærkeste Angreb paa de svageste Punkter i dit Liv. Det har du erfaret. Og derfor behøver du en dobbelt Vagt just der. Giv ikke efter for selv den mindste Tanke paa det Punkt, hvor du ved, at Satan lettest kan bringe dig til Fald! Dit Liv er en Slagmark. Himmelen og Helvedet kæmper mod hinanden om Herredømmet der. Har Himlen een Gang sejret, kan du være forvisset om, at du en Dag bliver udsat for de gloende Pile fra Helvedes Hær. Da vil du føle det, som om Luften er fyldt med Dæmoner. Du formaar knap at aande. Det er næsten umuligt at bede. Du kan kun sukke fra Dybet af dit Hjerte, du formaar ikke at udtrykke dine Suk i Ord; men Gud forstaar dem alligevel.

Det er dette, som Paulus kalder: »den onde Dag« (Ef. 6,13). Han havde sikkert oplevet »den Dag« mere end een Gang, derfor tvivlede han aldrig paa Tilværelsen af en personlig Djævel. Og det behøver ingen Kristen at gøre; thi dertil har han været med i for mange Kampe mod Sjælefjenden. Men paa »den onde Dag«, din Anfægtelsesdag, gælder det i Sandhed om at være iført Guds fulde Rustning.

»Salig den Mand, som holder Prøvelse ud; thi naar

han har staaet Prøve, skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet dem, der elsker Ham«.

* *

Jesus blev fristet. »*Han blev fristet i alle Ting i Lighed med os — dog uden Synd*«. Jeg agter ikke at forsøge at forklare de Ord: »Han blev fristet i alt«; thi jeg kan det ikke. Vi maa tage Ordet, som det staar, og derefter sætte Punktum.

Han blev fristet i alt, og *Han har altsaa mødt din særlige Fristelse*. Han ved, hvorledes du har det. Han kender din Nød. Vi har ikke en Ypperstepræst, som ikke kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som har været fristet i alle Ting, dog uden Synd. »Medlidenhed« — det betyder, at *Han lider med dig*. Du vil sejre. Du hader Synden. Du lider, naar Fristelsens Magt griber dig. Din Frelser lider med dig. Han har Hjerte for dig.

Du er maaske faldet, men du vil ikke blive liggende. Med taarefyldte Øjne ser du mod Himlen og beder. Du vil blive fri. Du længes efter Renselse og Fred. Se! — Din tornekrone Frelser er dig nær. Han bøjer Sig ned til dig. Han strækker Sine Arme ud imod dig. Han elsker dig endnu, og — Han kan hjælpe dem, som fristes. Han har vundet Sejr, hvor du faldt. Han er stærk, hvor du er svag. Og nu er Han dig nær og længes efter at give dig Kraft til Sejr. Han kan det, thi Han har besejret din Fjende. Slangens Hoved er knust. Dragens Magt er brudt. Løven af Juda Stamme har vundet Sejr. Og Sejrherren selv vil med Sin hellige Gudskraft gennemtrænge hele dit Væsen, hver Nerve, Hjernecelle og Bloddraabe — og vinde Sejr i dit Liv.

Hans Plan, Hans bestemte Vilje er, at du skal sejre. Han har med Sit Blod købt dig fri fra Syndens Magt og Satans Vælde. Han har med Sin sejrige Opstandelse aabnet Frihedens Port paa vid Gab. Du kan blive fri. Du kan vinde Sejr; thi »den, som Sønnen faar frigjort, skal være virkelig fri« (Joh. 8,36).

PAA SELVFORNÆGTELSENS VEJ

„Han drog omkring og gjorde vel og helbredte alle, som var overvældet af Djævelen; thi Gud var med Ham" (Ap. Gern. 10, 38).

„Han sagde til alle: Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig" (Luk. 9, 23).

Guds Søn traadte ind paa Selvfornægtelsens Vej den Stund, Han frivilligt modtog den Opgave af Faderen at blive Verdens Frelser. Og da Tiden kom, forlod Han den Herlighed, Han havde ejet før Verdens Grundlæggelse og iklædte Sig Menneskesønnens Skikkelse. Han, ved hvem Verdenene dannedes, fødtes i en Stald i Betlehem. Han, som bærer alt ved Sin Magts Ord, lagdes som et spædt, hjælpeløst Barn paa Krybbens Høj og Straa. »Da Han var i Guds Skikkelse holdt Han det ikke for et Rov at være Gud lig, men forringede Sig selv, idet Han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennesker lig, og da Han i Fremtræden fandtes som et Menneske, fornædrede Han Sig selv, saa Han blev lydige indtil Døden, ja Korsdøden« (Fil. 2, 6—8).

Kongernes Konge tilbragte de fleste Dage af Sit Jordeliv i et fattigt Hjem i den foragtede Landsdel Galilæa. Men en Dag skulde Han forlade dette og begynde Sin tunge Vandring efter de fortabte. Paa Selvfornægtelsens hellige Offervej vandrede den Herre Jesus fra Stad til Stad, fra Landsby til Landsby og søgte de fortabte. Angerfulde Syndere græd deres Nød ud ved Hans Fødder og fandt Forstaaelse, Forladelse og Fred. Han aabnede

blindes Øjne og døves Øren. Han løste Mennesker ud af Dæmoners Lænker og lod Sin helbredende Kraft gennemstrømme de syge. Han vandrede om og gjorde vel. Stundom var Han træt af Vandringen, men Han fortsatte endda. Stundom var Klippen Hans Leje og Himlen Loftet i Hans Soverum. »Ræve har Huler og Himlens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil Han kan hælde Sit Hoved.« Men aldrig knurrede Han over Sin Vej. Han gik den i tjenende Kærlighed lige til Slut.

Selvforntægtelsens Vej førte Ham til Getsemane og Golgata. Tornene saarede Hans Pande, Korset tyngede Hans Skulder. Vejen var tung, forfærdelig tung den sidste Strækning; men intet kunde afholde Ham fra at gaa den. Han vægrede Sig ved at bruge Sin Guddomsmagt til Sit Forsvar. Han vilde ikke tilkalde Englehæren, som var rede til at ile Ham til Undsætning. Men Han fornædrede Sig selv og blev lydige til Døden. Som et Lam blev Han ført bort for at slagtes.

* * *

»Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv.« Disse Ord sagdes til *alle*. Ellers var Jesu Budskab forskelligt til de forskellige Mennesker. Til en lød det: »Fortæl, hvor store Ting Gud har gjort imod dig.« Men en anden forbød Han strengt at tale om, hvad han havde erfaret. Til en sagde Han: »Sælg alt, hvad du har, og uddel det til de fattige.« Medens andre fik Lov til at beholde deres Ejendom for at tjene Herren dermed fra Dag til Dag. Men til *alle* har Han sagt: »Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv.« Du ved, hvad det vil sige at fornægte sig selv. Det betyder ganske jævnt af *sige nej til sig selv*.

Jesus Kristus siger afgjort og bestemt, at hver og en, som vil følge Ham, maa fornægte sig selv. Du er en Kristen saa langt, som *du følger Jesus*; og du følger Ham saa langt, som du har lært den svære Lektie af *fornægte dig selv*. Det er en vanskelig Lektie, og det

hænder ofte, at der er Efterlektier. Den gamle Adam vrider sig i Vaande for denne Vej; thi det er hans Døds-vej, og han har en panisk Skræk for Døden. Kødet gør Modstand til det yderste; men Guds Ord lyder saaledes: »De, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet Kødet med dets Lidenskaber og Begæringer.«

* *

Du er ikke færdig, fordi du er blevet født paa ny. Men du er ved den ny Fødsel kommet ind paa Vejen, og det maa du takke Gud for; dog har du hele Vejen foran dig endnu. Og forgæves spejder du mod Himmel og Herlighed, om du ikke bliver trofast paa Selvfornægtelsens Vej. »Derfor, ligesom I har modtaget Kristus Jesus, Herren, saa vandrer i Ham.«

Du er heller ikke færdig, fordi du er blevet døbt med Guds Helligaand. Tror du det, da tager du fejl. Du har meget at lære endnu, meget at modtage. Glem aldrig, at Gud har velsignet din Sjæl i den Hensigt at danne dig til Lighed med Jesus. Og jo mere du faar af Ham, desto mere fortrolig bliver du med Selvfornægtelsens Vej; thi det var din Mesters Vej.

Du har først gaaet hele Vejen med Jesus i den Stund, du som en Sejrvinder staar frelst indfor Tronen. Og det kan hænde, at du har mange Skridt at gaa endnu, før du naar dertil.

* *

Selvforneægtelsens Vej er ikke almindelig yndet. Den har aldrig været det og vil aldrig blive det, saa længe Selviskhedens Aand behersker Menneskeslægten.

Man venter naturligvis, at andre skal gaa denne Vej; men selv har man ikke Lyst til at prøve et eneste Skridt. De uomvendte, verdslige Mennesker betragter dog de troende med skarpe Øjne og kræver Kærlighed og Selvfornægtelse af dem.

Og du, som læser dette, og som vil gaa for al være

en Kristen, har maaske ogsaa ufatteligt let ved at lægge Byrder og Bud paa andres Skuldre, medens du knap rører ved Byrderne med en eneste Finger.

Der er forfærdelig Brist paa dette Punkt i vore Dage. Der er Overflod af Organisationer, Ord og Bekendelser; men der er en skrigende Mangel paa *hellige* Mennesker.

Vejen er smal; men de sande Efterfølgere har god Plads; thi — de er faa. Tusinder bærer Kristennavnet — men kun faa bærer Korset.

Det er næsten ved at blive moderne at søge aandelig Opbyggelse. Man rejser milevidt for at høre en berømt Taler eller for at være med ved et stort Møde, en herlig Konference; men du har maaske knap saa meget af sand Frelse, at du formaar at flytte dig paa Kirkebænken for at give Plads for et Medmenneske. Og naar du kommer hjem, er du lige saa egensindig som før, lige saa gnaven, fornærmelsessyg og fordringsfuld som før. Nej, der maa ske en gennemgribende Forandring. »Om nogen vil komme efter mig, han fornægte sig selv.«

* *

Selvforneægtelsens Vej er meget praktisk. Ja, den er det i den Grad, at mange Mennesker har svært ved at finde nogen Herlighed paa den Vej. Den virker graat for det uvidende Øje. Men for Mennesker med Jesu Sind er den fuld af Himmellys.

Jesus gik den Vej. Og ingen kan paastaa, at Hans Vej var uden Herlighed. For Menneskers Øjne var den det maaske; men naar som helst Han vendte Sit Blik mod det høje og mødte Sin Faders Øjne, stod der idel Velbehag at læse i dem. Og hvad mere kan du begære end *Guds Velbehag*? Hans Velbehag er som den vederkvægende Vaarregn.

Selvforneægtelsens Vej skaber en underfuld Harmoni i Hjemmet. Den gamle Tyran »Jeg« med Tilnavnet »Selv« maa vige. Det er Slut med Kiv og Nid, Knur og

Klage, og i Stedet for begynder man at kappes med sine kære om at tjene og hjælpe. Naar Jesu Sind faar Over-haand, bliver alting nyt.

Husfaderens Røst gennemgaar en sælsom Forvandling og faar atter det samme ømme Tonefald, som den havde for 30 Aar siden, da han udtalte sit unge Hjertes Tanker til sin trolovede.

Og Husmoderens urolige Nerver begynder at virke upaaklageligt. Hun er mild under alle Forhold og spreder Solskin overalt. Det er, som om hun nylig var kommet hjem fra en 6 Maaneders Ferie paa et Hvilehjem. Men hele Hemmeligheden er, at hun har faaet et nyt Midtpunkt for sit Liv, nemlig *Guds Vilje* — hun er korn-rnet ind i Troens Hvile.

Og de unge faar en mærkelig Lyst til at hjælpe Fader og Moder. Uden Kny og sure Miner følger de det mindste Vink, og alt i Hjemmet gaar som en Leg.

Det synes, som om hele Hjemmet er et »Tusindaars-rige« i lille Maalestok. Ja, saaledes er det, naar Hjemmets Medlemmer er blevet Jesu Efterfølgere i Aand og Liv.

Selvforståelsens Vej er en aldeles fortræffelig For-retningsvej. Den er ikke yndet i Forretningsverdenen, det er sandt. Mange har aldrig prøvet den. Man synes ikke om den. Men der findes dog — Gud være lovet — Forretningsmænd, som færdes paa denne Vej. Jeg kender nogle, og det gaar dem godt; thi Gud velsigner deres Gerning.

Den Vej indebærer, at du er absolut ærlig i alle dine Affærer og taler Sandhed, selv om dette vil medføre Tab paa en eller anden Maade for dig. Du sælger aldrig en anden Klasses Vare for en første Klasses og sørger for at der er nøje Overensstemmelse mellem Etikette og Indhold.

Du har selvfølgelig din ærlige Fortjeneste; thi det er ingen særlig Gudfrygtighed, at du i Dag sælger med Tab og i Morgen gaar fallit; men du er saa fri for Have-

syge, at Gud faar, hvad Han vil have, og at du er rede til naar som helst at vandre herfra og efterlade alt.

Selvforståelsens Vej vil komme til at ændre meget i din aandelige Tjeneste. Ingen tjener mere for kun at ses og æres. Ingen søger sit eget; men alle søger de hinandens Bedste og sætter sin Ære i *at være Gud til Behag.*

90 Procent af al Strid mellem Samfund og Ledere vilde blive fjernet med det samme, fordi de fleste Tilfælde bunder i Magtbegær — maaske dog ubevidst — og Jesu Bøn om, at de alle maa blive eet, vilde faa et underfuldt Svar.

*   *

Er alt dette muligt? Og er det overhovedet værd at sætte Maalet saa højt? Ja, det er muligt, saa langt vi giver den Herre Jesus Kristus Rum i vort Liv og i vore Handlinger. Uden Hans Natur boende i os bliver det kun Fantasibilleder, som en og anden smaaler af som noget sværmerisk og overspændt; men ved Guds Aands naadige Bistand kan det blive underfuld Virkelighed.

Thi Selvforståelsens Vej er jo den Vej, som Guds hellige Ord opridser for os. Og ve os, om vi søger at sænke de hellige Krav ned til vor fattige Erfarings lave Plan! Langt hellere maa vi som Syndere ind for Gud ydmygt erkende, at vi er kommet til kort, og hvad værre er, at vi har begrænset Ham, den Hellige i Israel.

Men lad os aldrig vænne os til at sige nej til Selviskhedens Krav, med mindre vi samtidigt siger et afgjort og bestemt Ja til Jesus. Thi gør vi kun det første, da kommer vi ind paa en Trældommens Vej, hvor vi snart knuges ned under Byrden af vor egen Afmagt og vore mange mislykkede Forsøg.

Ikke jeg, men Jesus kan, jeg er svag, men ikke Han.

Ja, Han formaar. Han har just dette milde, ydmyge, taalmodige, ømme, oprigtige, selvforstående Sindelag, som vi savner.

Og hør! Han vil give det til dig! Han vil ved Sin Aand og Sin fuldkomne Kærlighed tage Bolig i dig og forvandle dig. Du har kun at udlevere dit eget urene, hovmodige, egenkærlige, selviske Jeg og i ydmyg Tro og Bøn sige et oprigtigt Ja til Jesu Tilbud.

Det er velsignet enkelt og ufatteligt stort: »*Kristus i eder, Herlighedens Haab*«.

Saa langt du siger ja til Jesus, kan du sige nej til dig selv. Og da skal du erfare, at denne Vej ikke er Sinais tunge Lovvej; men den er den ny Pagts evangeliske Kongevej. Thi for den ny Pagts Børn findes der ikke noget Evangelium saa underfuldt som Indbydelsen til *at komme ind i Guds Vilje*.

Da vil du erfare, at Kristi Kærlighed bliver en tvingende Magt i dit Liv, en Magt, som løfter og bærer og gør det muligt for dig at vandre en Vej, som var fuldstændig ufremkommelig for dit gamle selviske Sind.

FORFØLGELSE.

„Alle, som var i Synagogen, blev fulde af Harme. Og de stod op, stødte Ham ud af Byen og førte Ham hen til Skrænten af det Bjerg, paa hvilket deres By var bygget, for at styrte Ham ned" (Luk. 4, 28—29).

„Har de forfulgt mig, vil de ogsaa forfølge eder" (Joh. 15, 20).

Ingen er nogen Sinde kommet for at give Menneskene saa meget, som Jesus kom for at give.

Han var den gudbenaadede Lærer, som i Sandhed og Kærlighed underviste Guds fortabte Børn om deres Faders Vilje og Vej. Han var den store Læge, som aldrig fik et haabløst Tilfælde i Sine Hænder. »Han helbredte alle.« Han var den utrættelige Hjælper, som aldrig knurrede over, at Vejen var for lang, Opgaven for svær og Menneskers Taknemlighed for ringe. Han var Guds ømme Faderhjerte aabenbaret i Kød og Blod.

Ingen, som har vandret her paa Jorden, har været saa ren og ædel, saa hellig og sand som Jesus, Guds Søn. Og ingen har Mennesker trængt mere til end Ham. Han kom for at bryde de fængnes Lænker, læge de knuste Hjerter og paa ny knytte Forbindelsen mellem Gud og Mennesker. Han havde et Hjerte ømmere end nogen Moders, naar hun trøster sit grædende Barn; og Hans Blik lyste af ophøjet Renhed og Godhed — endog i de Stunder, da det luede af hellig Vrede overfor Synden.

Men for denne underfulde Frelser, Læge, Hjælper og Ven stængte man Hjerte og Hjem. Man drev Ham

ud af Byen, forfulgte Ham og hængte Ham til sidst op paa et Kors mellem to Røvere. Hvorfor?

* *

Ja, hvorfor lod Herodes en Mængde Smaadrenge dræbe i Betlehem? Fordi han frygtede for, at den nyfødte Konge en Dag skulde blive en farlig Medbejler til Tronen i Judæa. Magtbegær var Aarsag til hans grusomme Handling, og det var ham ingen Hindring, at Vejen gik over knuste Moderhjerter og mishandlede Børnelag.

Hvorfor harmedes man over Jesu mægtige Prædiken i Synagogen i Nazaret? Hvorfor trængte hele Skaren sammen om Ham og tvang Ham ud til Bjergskrænten for at styrte Ham ned? Fordi Han sagde dem Sandheden, og de elskede Løgnen. Han vilde føre dem ind i Lyset, men de var Mørkets Børn, som elskede Mørket og trivedes i det. Derfor blev der Strid mellem Ham og dem.

Hvorfor blev Han hadet af Ypperstepræster og skriftkloge? Hvorfor fandt Raadet ingen Ro, før de havde faaet Ham korsfæstet? Fordi Han vovede at afsløre deres Falskhed og Hykleri. Han vovede at angribe deres forbenede Teologi. Han vovede at forkynde Sin Faders Budskab uden at spørge dem til Raads. Han vovede at udføre Gerninger, som undergravede deres Magt og Indflydelse. Dette var farligt. Denne Mand maatte ryddes af Vejen. Hans Mund maatte tiistoppes. Han maatte dø.

Hvorledes kunde Judas gaa hen og forraade sin Mester? Havde han ikke mødt saa megen Kærlighed hos Jesus, at han burde have handlet paa en anden Maade? Jo, selvfølgelig; men der var 30 Sølvpenge, som skinnede for hans gerrige Øjne. Han maatte vinde dem, selv om det skulde koste ham hans Sjæls evige Salighed. Gerrighed og Magtbegær, Falskhed og Fordomme har ofte været Drivkraften, naar Forfølgelsesernes Ild optændtes paa Jord. — Men bag det altsammen, bag Herodes og Nazarets Indbyggere, bag Hannas og Kaj f as, Judas

og Pilatus, ophøjede Raadsherrer og skrigende Pøbel-hobe — stod Løgnens, Hadets og Mørkets Aand, den gamle Drage, hvis Navn er Djævel og Satan. Mennesker var blot de synlige Redskaber for Mørkets Hære. Derfor kunde Mesteren sige: »Det er eders Time og Mørkets Magt.«

* *

»flår de forfulgt mig, vil de ogsaa forfølge eder.«

Forfølgelsen standsede ikke, da Hammerslagene ophørte paa Golgata. Den fortsatte i Jerusalem og Judæa, i Samaria og Galilæa, og har som en Løgnens og Hadets Flom fortsat med at strømme endog ud til Verdens yderste Grænser. Og den fortsætter endnu i Dag. Vor arme Jord har drukket mange Martyrers Blod. Mægtige Værker har været skrevet om de helliges Lidelser; men alle disse Udgifter er endda kun som et lille Blad i Sammenligning med den Martyrhistorie, som usynlige Hænder har optegnet for Herrens Ansigt. Og ve Verden den Dag, da Himlens Gud vil kræve Hævn for alt dette!

Det er sket mere end een Gang, at en ufrelst Fader er blevet en Djævel, naar hans Søn blev en Kristen. Han blev baade hjemløs og arveløs den Stund. Taarer blændede vel Øjnene, da han maatte forlade Barndomshjemmet; men hans Hjerte var fyldt af Guds Fred. Manges Hustru har faaet et Helvede i sit Hjem fra den Stund, hun bøjede sig for Gud. Og paa Kontoret og Arbejdspladsen, i Kasernen og Fabrikken, har man ofte gjort Livet svært for Kristi Bekendere. Ingen Beskyldning har været for grov og ingen Løgn for sort at anvende i Kampen mod de Kristne. Og intet Torturedskab har været for grumt til at bruge mod Guds Menighed.

De hellige er ofte blevet berøvet deres Ejendele, og deres Navn og Rygte er traadt i Smudset. De har maattet forsmægte i Fangenskab eller Landflygtighed. De er blevet stenet og korsfæstet, hængt og halshugget. De er blevet kastet for blodtørstige vilde Dyr og hvæsende

Slanger. De er blevet gennemsavet og sønderknust. Ind-syet i Dyrehuder og overhældt med Olie har de maattet tjene som flammende Fakler ved natlige Fester. De har faaet deres Lemmer afhugget, deres Tunge afskaaret og Øjne udstukket. Der er blevet hældt kogende Beg og sydende Metal i deres Svælg. Men alt udholdt de for deres elskede Herres Skyld; og ofte har Lovsangen lydt fra flammende Baal og mørke Fangehuller.

»Blot dette lille korte Vej stykke og jeg er hjemme hos min Fader, hvor der ingen Synd, Sorg og Smerte er mere!« udraabte en af Fortidens hellige, idet han pegede paa det antændte Baal.

*   *

»Ja, ogsaa alle de, som vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal forfølges.« Det er gennem mange Trængsler, at vi skal indgaa i Guds Rige. Det er ganske naturligt, at Forfølgelserne kommer. Aldrig endnu har en virkelig Vaarflod brudt frem uden at møde Modstand fra Vinterens vældige Isdække. Og jo mægtigere Floden er, desto voldsommere bliver Braget, naar Isbarrieren brister. Vent ikke, at Djævelen skal være stille, naar Kristi Stridsmænd stormer hans Fæstning.

Det er ikke noget godt Tegn for Guds Menighed i vore Dage, at alt er saa roligt. Det vidner om alt andet end sprudlende Liv. Den Flod, som skulde bryde Is-barrieren, er selv blevet bundfrossen paa flere Steder. Kristi Bekendere kappes med Verdens Børn i Modegalskab, og Revyviser klinger stundom lige saa frit i den religiøse Forretningsmands Salon som i Varietelokalet.

Kære Ven, du kæmper ivrigt for Guldet og Æren; men du har i Aarevis ikke vundet een Sjæl for Himlen! Vaagn op, du som sover; lad den svundne Tids Glød begynde at flamme paa Hjertets Alter! Lad Kraften fra det høje give din Bøn Vinger, din Sang Styrke og dit Vidnesbyrd hellig Glød, og da skal du erfare, at Fjenden vaagner og begynder at rase.

*   *

Enhver Sandhed maa bryde sig Vej frem gennem en Mur af Fordomme og Modstand, og ofte er dens Forkyndere blevet forfulgt. Og det er paa en Maade selvfølgelig, at det er saaledes.

Da den gamle, glemte Sandhed om Retfærdiggørelse ved Tro brød sig Vej gennem Folkeslagene, mødte den en rasende Modstand, og dens Forkyndere blev banlyst og brændt.

Da aandsfyldte Mænd senere kom med Budskabet om fuldkommen Helliggørelse ved Tro mødtes de af Haan, Spot og Slag. og man stemplede den ny Lære som en forfærdelig Vildfarelse.

For ikke saa længe siden traf jeg en gammel Gudsmand, som fortalte, hvorledes han for nogle Aartier tilbage 3 Gange i Træk fra 8 Aften til 1 Nat maatte staa til Regnskab for sin Menigheds Ledere, fordi han i Tro paa Guds Ord bad med syge og salvede dem i Herrens Navn.

Sandheden om Jesu personlige Genkomst og Brudens Bortrykkelse er blevet meget forhaanet, og dens Forkyndere er blevet forfulgt. Det var dette Budskab, der sammen med en levende Tro paa Helbredelse for Legemet var Aarsag til, at Missionær Fransson ofte blev stillet for Retten, stundom fængslet og landsforvist. Dette skete for blot faa Aartier siden.

Og hvorledes er det ikke gaaet med Budskabet om Aandens Daab eller Fylde, ogsaa denne Sandhed har mødt megen Modstand. Man har undskyldt sig med, at man har set Hyklere og Løgnere, som under en høj Bekendelse levede et usselt Liv; og man har deraf sluttet: at dette var Følgerne af denne Forkyndelse.

Men, kære Ven, det er en Fejltagelse. Løgn og Hyklere bliver aldrig Følgerne af et aandsbaaret Budskab om Hellighed, Renhed og Nødvendigheden af at være fyldt med Guds Aand. Men naar Satan søger at efterligne Guds Værk — og det gør han ofte — da bliver der en skærende Modsætning mellem Liv og Bekendelse. Og

saadanne Foreteelser maa bekæmpes med hellig Nidkærhed.

* *

Med dette i Tanke vil jeg raabe til mig selv og andre: *Se til, at det er for Herrens Skyld, du lider Forfølgelse!* Skab dig ikke selv et Martyrium ved et ubrudt Sind og en hovmodig Aand! Lev som en Kristen! Handl saale-des, at Mennesker respekterer dit Liv, selv om de ikke forstaar din Lære! Vær sand og retfærdig paa alle dine Veje og sky alle Krogveje og Kneb som Pesten! Brug din sunde Fornuft, oplyst ved Visdommens og Aaben-barelsens Aand! Bliv en Daare for Kristi Skyld, men bliv det aldrig paa Grund af dine egne Daarskaber. Du er kaldet til at frygte Gud ogsaa med Forstanden.

Vandrer i Ydmyghed og Kærlighed og se til, at du aldrig strider for egen Ære, naar du mener, at du kæmper for Herrens Sag. Grænsen derimellem er ofte meget smal. Vær frimodig og uforfærdet paa den Vej, som din Gud har afstukket for dig. Gaa den i Trofasthed, selv om du faar en hel Verden og hele Ondskabens Hær imod dig. Thi det er alene paa den Vej, du kan beholde dit Hjertes Fred. Tusinder har bittert maattet angre Tro-løshed mod deres inderste Overbevisning.

Møder du Forfølgelse paa den Vej, Gud har anvist dig, da kan du nied Frimodighed synge din Lovsang til den levende Gud og være fuldkommen stille i dit Hjerte, thi Gud er med dig. Og glem aldrig, at Guds hellige Aands Værk, det ægte, sande og varige, oftest sker under Spot og Haan. Det er forgæves at vente, at den Dag skal komme, da ufrelste Syndere og uaandelige Bekendere vil sige ja og Amen til alt, hvad den Herre Zebaot vil udføre i og gennem Sin Menighed.

»Har de forfulgt mig, vil de ogsaa forfølge eder.«

* *

Det er en velsignet Forret at faa Lov til at lide Forfølgelse for Jesu Navns Skyld. Det er muligt, at du ikke

har set saaledes paa Sagen. Du har ønsket at blive en Kristen, men frygtet saa meget for Mennesker, at du veg tilbage derfor. Du har tænkt paa den Formædelse, du vilde møde fra ufrelste Slægtninge og gudløse Kammerater, og deres Gunst vejede mere til for dig end Guds Velbehag.

Og du, som bekender dig at være en Kristen, har stundom tiet, hvor du burde have talt. Du har skammet dig ved din Frelser og frygtet for Forfølgelsen. Men hør, hvad Biblen siger: »Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, er I salige; thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder.« »Lider han som en Kristen, da skamme han sig ikke, men prise Gud for dette Navn.« »Glæd eder i samme Maal, som I har Del i Kristi Lidelser« (1. Pet. 4). »Eder er det forundt for Kristi Skyld — ikke alene at tro paa Ham, men ogsaa at lide for Hans Navns Skyld« (Fil. 1, 29). »At jeg maa kende Ham . . . og Hans Lidelsers Samfund« (Fil. 3, 10). »Salige er I, naar man haaner og forfølger eder og lyver eder alle Haande ondt paa for min Skyld! Glæd og fryd eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene« (Matt. 5, 11—12).

Herren byder os aldrig at gøre noget, som er umuligt eller imod den aandelige Natur. Naar Han byder os, at vi paa Forfølgelsens Dag skal glæde og fryde os, saa virker Han tillige i os, at det er aldeles umuligt at lade være dermed, saafremt vi er der, hvor Gud vil have os, og tager Forfølgelserne paa den rette Maade.

Læs om Apostlene. De kom ud fra Raadsforsamlingen smædede, piskede og blodige, men glade over, at de var agtet værdige til at smædes for Navnets Skyld. Og medens Paulus og Silas sad i den inderste Fange-celle med smertende Rygge efter Slagene og fastgjort til Blokken, fødtes Lovsangen i deres Hjerter.

Jeg kender en troende Kvinde, som for adskillige Aar siden, medens hun selv var ufrelst, giftede sig med en uomvndt Mand. Der forløb nogle Aar, og Ægteskabet var ret lykkeligt; men saa blev hun en Kristen, og da

brast alt. Der herskede megen andelig Død paa den Egn, og det var ikke ofte, at den lille Skare troende kunde samles til Møde. En Aften var der Prædiken i Skolehuset, og efter at have udført Dagens Pligter og Opgaver gik denne Kvinde derhen. Hun sad en Stund og lyttede til Sang og Vidnesbyrd og skyndte sig derpaa hjem. Men her var Døren lukket. Og hun vidste, at Ægtefællen havde stænget hende ude, blot fordi hun havde været til Møde. Børnene var derinde og vilde gerne aabne Døren for deres Moder; men de vovede det ikke.

Det var Vinter og koldt. Hun stod og frøs og bankede paa Døren, men forgæves. Den var og forblev lukket. Saa gik hun om til Ladebygningen og lagde sig i en tom Baas ved Kreaturerne. Om hun sov, ved jeg ikke, men eet ved jeg: *hun bad til Gud*. Da det lysnede, gik hun hen til sin gamle Moder, som boede i Nærheden, men tro ikke, at det var for at klage og knurre. Hendes Ansigt var ligesom omstraalet af en Herlighedens Glorie, og fra hendes Læber lød det trossterke Vidnesbyrd: »Om Verdens Mennesker vidste, hvor saligt det er at være et Guds Barn, saa vilde de blive misundelige.« »*Ja, glæd og fryd eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene.*«

*   *

Kære Ven, om den Naade forundes dig at lide for Jesu Skyld, saa tak Gud. Bryd dig ikke om Selvforsvar. Betal aldrig med samme Mønt; thi »mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren.« Læg Sagen i Guds Haand og bliv selv stille i Bøn og Tro. Og du skal finde, at paa samme Tid, som du tager imod Forsmædelsens Kalk af Menneskehænder, saa rækker de gennemstungne Frelserhænder dig den himmelske Husvælses overfyldte Bæger.

Knur ikke; men lad Mennesker se dit straalende Ansigt og mærke Glæden, som bor i dit Hjerte! Lad dem

mærke, at du ejer Fred, Guds Fred, om ogsaa de glødende Pile suser omkring dig! Du kan aldrig vide, hvad Virkning det vil have. Om dine Ord regnes for at være lettere end Dun, da vil din Tro, din Fred og din overvældende Frelsesglæde udføre Underværker. Lad Mennesker mærke, at du har noget, som de savner, og en Dag skal de, som nu haaner og smæder dig, bøje sig for din Gud og give Sandheden Ret!

Naar haarde Hænder griber om dine helligste Erfaringer, piller dem i Stykker og tramper dem i Smudset, da bøj dig i Tilbedelse for dit Livs Gud og pris Hans hellige Navn, fordi »dit Liv er skjult med Kristus i Gud,« og fordi ingen Mennesker kan røve Velsignelsen ud af dit Hjerte.

Bed Gud om Naade til at sænke dig saa dybt i den evige Kærligheds Kilde, at du fries for at mærke den mindste Følelse af Bitterhed, saa at du af hele dit Hjerte kan lyde Jesu Formaning: »*Bed for dem, som krænker eder og forfølger eder.*« Da skal du erfare, at Himlen sænker sig ned i Forfølgelsens Dal. Ære være Gud!

I BØNNENS HELLIGDOM

„Han tog Peter, Johannes og Jakob med Sig og gik op paa Bjerget for at bede. Og det skete, medens Han bad, da blev Hans Ansigts Udseende anderledes, og Hans Klædebon blev hvidt og straalende". (Luk. 9, 27—28).

Jesus gik op paa et Bjerg for at bede. Det var ikke den eneste Gang, Han handlede paa den Maade. Ofte forlod Han Menneskene og gik afsides for at bede. Stundom tog Han Sine Disciple med Sig, nogle Gange blot 3 af dem, men ofte gik Han ganske ene.

Markus beretter, hvorledes man en Aften, da Solen var gaaet ned, bragte en hel Mængde syge eller besatte til Mesteren, og Han helbredte dem. Men ganske tidligt den følgende Morgen, endnu før det var blevet lyst, stod Han op og gik bort til et øde Sted og bad.

Endnu før Solen havde farvet Skyerne i Øst, og før Skovens bevingede Kor havde istemt deres Morgensang, var Jesus traadt frem for Sin himmelske Faders Ansigt i Bøn og Tilbedelse. Han kendte, at Han behøvede ny Kraft til den ny Dags mange Behov, og derfor vilde Han møde den paa Knæ ved Bønnens hellige Kraftkilde.

Et andet Sted i Skriften læser vi, at store Skarer kom sammen for at høre Ham og for at blive helbredt for deres Sygdomme; men Han gik bort til Ørknerne og bad. Han unddrog Sig! Kan vi fatte det? Han var jo kommet for at opsøge de fortabte og hjælpe de elendige og lidende. Han havde indbudt de betyngede til at komme og finde Hvile for deres trætte Sjæl. Og nu da

de kom, unddrog Han Sig. Han forlod de syge og besatte, de længselsfulde og lidende og gik bort for at bede.

Der fandtes noget i Jesu Liv, som til Tider var vigtigere end at forkynde Evangeliet, helbrede syge og uddrive onde Aander — og *det var at bede*. Han var helt afhængig af Sin himmelske Fader. Ja, Han var saa afhængig af Ham, at Han sagde: »Sønnen kan slet intet gøre af Sig selv, uden hvad Han ser Faderen gøre, thi hvad Han gør, det gør ogsaa Sønnen ligesaa«. Intet fik Lov til at frakoble den levende Kraftforbindelse mellem Ham og Faderen; naar Han mærkede, at Arbejdet og Opgaverne vilde trænge sig ind mellem Ham og Kraftcentralen i det høje, da unddrog Han Sig og gik bort for at bede. Han vaagede over altid at være fuldt ud brugbar for Faderens hellige Gerning.

Og naar Han kom tilbage fra Dagene eller Timerne i uforstyrret Samfund med Gud i Bøn, da skete der noget. Herrens Kraft var over Ham, saa at Han kunde helbrede de syge, Dæmonerne skælvede og flyede, og Syndere bævede for Hans gennemransagende Budskab. Men hør nu! Hvis Guds Søn behøvede at tilbringe saa megen Tid i Bøn, hvorledes kan det da være, at Hans Efterfølgere i Dag klarer sig med at bede saa lidt?

* . *

En af de allerstørste Farer for Guds Folk i vore Dage er, at vi tager alt for lidt Tid til Bøn. Det ved du, Husmoder, som maa virke fra de tidligste Morgentimer og uden Rast eller Ro holder ud til sent paa Aftenen. Intet Under, at dit aandelige Liv tørrer ind, og at hele din Tilværelse bliver tung, naar du ikke gennem Bønnens Kanal modtager Kraft fra det høje.

Og du, min Broder, som er Forretningsmand. Du tror paa Gud, men er du ikke mangelen en Morgen vaag-net med baade Hoved og Hjerte fulde af Planer om Forretninger. Du forsøgte at bede ved Frokostbordet, men

det blev mere en Formssag end en Hjertesag. Dagen igennem var du optaget af Tal og Regnskaber, og da du endelig var færdig med dit Dagværk, var du saa træt, at du knap formaade at sende et Suk mod Himlen. Min Broder, tænk ikke, at der skal være noget af en Dom i disse Ord; men i Jesu Navn vil jeg raabe et helligt: Giv Agt! Pas paa, at dine Forretningssager ikke faar Plads mellem dig og Gud!

Endog i det aandelige Arbejde er vi udsat for samme Fare. Den religiøse Rastløshed har — aandelig talt — aflivet mere end een Prædikant. For 20 Aar siden var han brændende i Aanden og bad meget, men nu har han saa mange Møder og Sammenkomster, saa mange Interesser, Sygebesøg og Opgaver og er med i saa mange Udvalg og Arbejdsgrene, at han ikke kan faa Tid til at bede.

Det er klart, at Organisation er udmærket, saa længe den faar Lov til at være et Redskab for Aanden; men tager Rastløsheden og Travlheden Overhaand — hvilket den gør mange Steder — da maa vi i Sandhed bede Gud om at frelse os fra hele Maskineriet.

Man kan endog gaa saadan op i selve Arbejdet for Sjæles Frelse, at man glemmer sit eget aandelige Livs Behov. Man kan arbejde ved Vækkelses- og Opbyggel-sesmøder og gøre det med en sådan Flid, at man ikke faar Tid til at være stille for Gud. Og ved du, min Broder, at da er vi inde paa en farlig Vej. »Bevægelsen« kan blive stor, men Aandskraften ringe, og det virkelige Resultat for Guds Rige bliver meget lille. Jo før, vi faar Mod til at afslutte en saadan Møderække, desto bedre. Man kan forsømme at bede, til man taber Lysten til at bede. saaledes udvikler det sig gerne. Mistet Interesse for Bøn er altid den naturlige Følge af forsømt Bøn; thi jo mere man beder, desto mere ønsker man at bede.

* *

Det er en underfuld Forret, at vi svage Menneskebørn maa nærme os Gud i Bøn. Tænk at Han, den Høje

og Hellige, som troner i Herlighed og Lys, og som hyldes af Keruber og Serafer, vil lytte til dine og mine Bønner! Han, som skabte Verdensmylderet med dets utallige Sole og Planeter, Han ser et lidet Menneskekryb paa en ensom Sti her paa denne lille Planet, som kaldes Jorden! Han tager Notits af dette Kryb, Han elsker det, og Han bøjer Sit Øre ned og lytter til Bønnens Suk fra det ensomme, hjælpeløse Menneskevæsen! Og Han interesserer Sig endog for Smaatingene i dets Tilværelse!

Ja, Han elsker saa højt at høre vore Bønner, at Han sendte Sin Søn herved fra Lysets Verdener for at lære os at bede.

Du maa bede, og du maa lægge alt frem for Gud i Bøn.

Kender du din Synd? Begræder du din Synd? Vil du have Tilgivelse og Fred? — Bring det da frem for Gud i Bøn.

Føler du dig svag, angrebet af Fristelser og anfægtet af Fjenden? — Tal med Gud om det. Han har Hjerte for dig.

Er du ensom og modløs, er dit Hjerte sønderslidt af en bitter Sorg eller et uerstatteligt Tab? Græd da ud ved Jesu Bryst. Betro dig til Ham. Han forstaar dig.

Bærer du paa timelige Bekymringer, frygter du for den ukendte Fremtid eller økonomiske Vanskeligheder? Læg da din Byrde ved Herrens Fødder. Han føder Himlens Fugle og klæder Markens Liljer.

Har du ufrelste Slægtninge? Tal med Gud om dem. Han ved Vejen til deres Hjerter.

Bærer du paa en smertefuld Sygdom, en uhelbredelig Lidelse, svage Nerver eller et udslidt Hjerte? Den store Læge lever endnu. Han tager imod baade Dag og Nat. Han kan helbrede dig.

Gaa og tal om alt med Jesus, sig Ham, hvad dig trykker her. Tal med Ham om Nød og Smerte, sig, hvor kold, hvor død du er.

Alt, hvad du for ingen anden aabenbare vil
og kan, trygt til Ham du kan det sige,
ingen dig forstaar som Han.

* *

Den Herre Jesus Kristus var udholdende i Sin Bøn. Han tilbragte stundom hele Nætter i Bøn til Gud. Medens baade Venner og Fjender sov, laa Han paa Knæ paa den kolde Klippe, saa op mod den stjernebesaaede Himmel og udgød Sit Hjertes Længsel og Behov for Sin Fader.

Paa Forklarelsens Bjerg bad Han, indtil den i Ham iboende Herlighed kom i Forbindelse med Faderens Herlighed, og da blev alt straalende hvidt og skinnende rent. Mesteren forvandlede for Disciplenes Øjne. Hans Ansigt lyste som Solen, og Hans Klæder blev blændende hvide som Lyset. Forhænget til den evige Verden rullede op, og Moses og Elias viste sig i Herlighed. De samtalede med Jesus om Hans Udgang, som skulde fuldbyrdes i Jerusalem. Samtalen drejede sig altsaa om Planen for Menneskehedens Frelse. Moses og Elias havde Hjerte for den Sag.

En lys Sky sænkede sig ned over de tre hellige Skikkelser, og fra Skyen lød en Røst, som sagde: »Denne er min Søn, den Elskede, i hvem jeg har Velbehag; hør Ham«.

Hvor meget behøvede Jesus ikke denne særlige og overvældende Aabenbarelse af den himmelske Verdens Nærværelse! Korsets Skygge faldt skarpere end før paa Hans Vej. Blot nogle faa Dage forud havde Han talt aabent med Disciplene om, at Han maatte gaa til Jerusalem for at lide og dø. Det var en tung Vej, Han havde foran Sig, og som sandt Menneske maatte Han bæve for den. Han kendte allerede en Forsmag paa Getsemane-kvalen og Golgatasmerthen. Men da gik Han med Sin Byrde op paa Bjerget ind for Sin Fader. Og medens

Han bad, blev Han omstraalt af Herrens Herlighed og fik et nyt Vidnesbyrd om Faderens Velbehag. Han forvandlede, medens Han bad.

Vil du blive forvandlet? Vil du blive mere lig Jesus? *Omgaas da meget med Ham.* Der ligger en uomstødelig Sandhed i det gamle Ord: Som de er, man omgaas, saaledes bliver man. »De saa hen til Ham og straalte af Glæde, og deres Aasyn blev ingenlunde beskæmmet.« »Alle vi, som med ubedækket Ansigt skuer Herrens Herlighed som i et Spejl, bliver forvandlet til det samme Billede, fra Herlighed til Herlighed, saasom det er fra Aandens Herre.«

Hvorfor syntes Stefanus' Ansigt at ligne en Engels Ansigt? Jo, han var en Mand, der var fuld af Hellig-aanden og Tro.

Da Moses kom ned fra Bjerget efter i 40 Dage at have skuet Herrens Herlighed, da lyste hans Ansigt, saa at hans eget Folk ikke kunde se paa ham; men han maatte lægge et Dække over sit Ansigt.

Du kommer aldrig til at straalet af Herrens Herlighed — forvandlet til Lighed med Kristus — ved bestandig at se paa dig selv. Selvransagelse er god, og Herren gaar stundom i Rette med Sit Folk; men Han gør det ikke altid. Nej, min Broder, du maa se bort fra dig selv, bort fra dit tidsspildende,anfængelige Selvforbedringsarbejde — og i Stedet faa rettet et levende Trosblik paa Jesus. Da forvandles du.

Du bliver heller ikke forvandlet til større Lighed med Jesus ved bestandig at se paa dine skrøbelige Med-kristne. Du er ikke blind for Synden. Du er vaagen overfor al den Elendighed, som raader baade indenfor og udenfor den kristne Menighed; men du maa være paa Vagt, at dette ikke leder dig ind i aandeligt Mismatch. Da forsvinder Herligheden fra dit Ansigt, og der bliver kun Klage og Knur i Stedet for Tak og Lov.

Lev i Bønnens Helligdom. Bliv stille for Gud. Lad al Jagen, Uro og Nervøsitet være fjernt fra dit Liv i

Bøn. Tag Tid til at blive hellig. Giv Gud Tid til at velsigne dig. Du kan ikke springe op til Forklarelsesbjergets Top. Du kan heller ikke arbejde dig derop. Men du kan gennem Bøn og Tro naa dets solbelyste Højder.

* *

Bed — til du kommer i Forbindelse med Gud — i Harmoni med Gud. Bed — til Bønnens Aand bærer dig ind i Bønnens forunderlige Verden.

Der findes noget, som vi kan kalde Bønnens Adgang til Naadens Trone. Har du faaet noget af Bønnens Aand, da ved du, hvad der menes dermed. Du har erfaret denne underfulde Forbindelse med Himlen i din Bøn. Men der har ogsaa været Tider, hvor du har følt dig hjælpeløs og svag. Du forsøgte at forme dine Tanker til Ord, men det vilde ikke lykkes. Du famlede og søgte udenfor Døren til Bønnens Verden; men det var, som om du savnede baade Nøglen og Evnen til at lukke Døren op. Men just da kom Bønnens hellige Aand dig til Hjælp, den tillukkede Dør blev aabnet, og du blev ledet ind. Det var, som om du i et Nu kom ind i en ganske ny Verden, en ny Luft omgav dig, den trængte ind i din Sjæl, og det blev saa let for dig at aande. Af usynlige Hænder blev du løftet højere og højere op — nærmere og nærmere til Naadens Trone. Du kom ind i en Verden, som straalte af Renhed, Herlighed og Lys. Med Troens Øje saa du ud over et Land med vide Grænser, og du jublede over det skønne Syn. Du skuede Guds Almagt og Kærlighed.

Nu var det ikke længere svært at bede, Bønnens Aand bad i dig. Du var kun det helt overgivne Redskab, Organet for »Aandens uudsigelige Sukke«. Med stor Frimodighed og fuld Trosvished lagde du alt frem for din Fader. Du talte med Ham, som Ven taler med Ven, men det var noget uendelig meget rigere og renere, end naar to Menneskehjerner mødes i denne ufuldkomne Verden.

Snart havde du udøst dit Hjertes mange Behov, og din Bøn forvandlede sig til Taksigelse; thi sikker paa Bønhørelse kunde du ikke undlade paa Forhaand at takke Gud. Før havde du saa mange Ønsker, og nu var du saa rig paa Taksigelse. Og gennem Taksigelsens Port gik du ind i Tilbedelsens Allerhelligste. Maaske tav din Tunge; thi der findes en hellig Stilhed for Gud, eller ogsaa blev din Tunges Baand løst som aldrig før. Dit forklarede Øje saa kun Jesus alene. Han blev dyrebar, saa usigelig dyrebar for dit Hjerte, og du blev grebet af en brændende Længsel efter at leve Ham til Behag. Alt blev saa ubetydeligt, baade du selv og dine Medmennesker. Kun En blev stor: *Jesus alene*.

O, Du underfulde Frelser, som vil træde saa nær til et fattigt Menneskehjerte! Salige Bønnens Samfund, som betvinger alle Hjertets Storme og faar de brusende Bølger til at lægge sig til Ro!

Kære Læser, forsmaa ikke denne hellige Adgang til Bønnens Verden, hvor dit Inderste bringes i fuldkommen Harmoni med Guds Væsen, og hvor din længsels-fulde Aand kan hvile ud. Du behøver det, og det er din store Forret som Barn af Gud at maatte gaa den Vej.

GETSEMANE OG GOLGATA

„Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden" (Matt. 26, 38).
„Min Gud I min Gud! hvorfor har Du forladt mig?" (Matt. 27, 46).

Tornefuld og tung var den sidste Del af Mesterens Vej — saa tornefuld og tung, at mange af Hans Disciple vægrede sig ved at følge Ham. I Ørknen havde Skarerne trængt sig om Ham, idet de tænkte paa med Magt at gøre Ham til Konge; men i Getsemane var Han ensom.

Det kostede mere at lide med Jesus end at nyde Velsignelsen af Hans Undervisning. Det kostede mere at dø med Ham end at synge i Hosiannakoret til Hans Ære. Saaledes var det den Gang, og saaledes er det i Dag. Man elsker Hans Gaver, men elsker ikke Hans Vej. Man vil eje Hans Velsignelser, men vil ikke dele Hans Kors.

Skarer af Mennesker bekender Jesu Navn — men kun faa betræder Selvfornægtelsens Vej. Man vil beskue Herlighedens Sol paa Tabors Top, men man har ikke Lyst til at tilbringe en eneste Time paa Knæ ved Mesterens Side i Getsemane.

Man vil leve med Ham uden at dø med Ham. Man vil regere med Ham uden at lide med Ham. Man frygter Getsemane og Golgata.

Og her har vi Aarsagen til, at Tusinder af Kristi Bekendere uhjælpelig er kørt fast. Man har begyndt paa urette Maade. Vent ikke at faa Korsets Liflighed at

kende, førend du har smagt dets Smerte. Frelsesglæden bliver kun ægte og sand i samme Maal, som du bliver delagtiggjort i Kristi Lidelser. Naar Guds Vilje bliver din Lov, skal Hans Fred nok fylde dit Hjerte; men det er forgæves at søge den ad anden Vej.

* *

Det var Nat — en dyster Nat, da Jesus fra Nazaret med Sine 11 Disciple traadte ind i Getsemane Have. Judas var ikke længere med; han var med Legeme og Sjæl vandret ind paa Forræderens mørke Vej.

Men alle de andre var med, skønt ingen af dem i den Stund kunde følge Mesteren hele Vejen. Straks da de var kommet ind i Haven, skilte Han 8 af Disciplene fra og tog Peter, Jakob og Johannes med Sig et Stykke længere frem. Det var dem, der saa Ham komme i Dødsangst og hørte Ham klage: »Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliv her og vaag med mig!«

Han følte, at Byrden af Menneskehedens Synd var ved at tynde Ham til Jordan. Han mærkede, at hele Helvedes Dæmonverden samlede sig til Kamp mod Ham. Han bævede for den Kalk, Han netop nu skulde tømme, og Han følte, Han behøvede Hjælp i Bønnek'ampen. Men Peter, Jakob og Johannes var lig skrøbelige Rørkæppe at støtte sig til, og derfor forlod Han dem og sled Sig et Stenkast længere bort, hvor Han faldt paa Sit Ansigt og bad: »Min Fader, er det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som Du vil!« Men den tilbudte Kalk blev ikke taget tilbage. Mesteren maatte tømme den.

Endnu mørkere blev Natten. Ondskabens Hære trængte sig stadig nærmere. Hans Hjertes Angst steg til det yderste. Dybere og dybere sænkedes Hans Pande mod den dugvaade Jord. Og se, Hans Sved blev som Blodsdraaber. Tre Gange gik Han tilbage til Sine Venner, men fandt dem sovende. Ensom vaagede Han. Ensom kæmpede Han.

Forladt af hele Verden laa Du der for mig og
stred. Jeg aldrig mægter at forstaa, hvad da Dit
Hjerte led.

Jeg glemmer ej, jeg glemmer ej, jeg glemmer ej
Din Ve, da jeg Dig saa i Angst paa Knæ hist i
Getsemane!

* *

Hør! — Menneskerøster og Vaabengny! Der kommer Judas —
Forræderen — og Ypperstepræsternes Tjenere, romerske Soldater
og en Mængde andre. De kommer med Sværd, Knipler og Fakler.
Judas træder frem, trykker et Kys paa Mesterens Kind, som endnu
bærer Mærker af Blodsveden. Et Par Soldater griber med grove og
urene Hænder den reneste og ædleste af alle. Man binder Hans
Hænder og fører Ham ud af Getsemane.

Han stilles for nogle gudløse Præster, en feig Lands-høvding og en
nysgerrig Konge. Pøbelhoben raaber sit: »Korsfæst! Korsfæst!« Pilatus
bliver ængstelig, og saa fældes den uretfærdige Dom. Jesus fra
Nazaret maatte dø.

Grunt flænges Hans Ryg af de haarde Svøbeslag. En Tornekroner
slynges sammen og sættes paa Hans Hoved. Et raat tilhugget Kors
lægges paa Hans Skuldre, og saa begynder Vandringsen til Golgata.

Mesteren gaar et Stykke Vej med trætte, vaklende Skridt; men
saa segner Han under Byrden. Simon af Cyrene tvinges til at bære
det, og den tornekronede Guds Søn fortsætter Vandringsen til
Golgata. Og her sker det frygteligste af alt frygteligt, der er sket paa
vor stakkels Jord. De hellige Hænder, som løftede den synkende Peter
op, brød Brødet til de hungrende Tusinder; de Hænder, som aabnede
blindes Øjne og døves Øren, og som blidt tørrede Taarerne af
sørgende Menneskers

Kinder, gennembøres af grove Nagler. Og de Fødder, der gik saa
mange tunge Skridt efter de fortabte, nagles fast til Korstræet.

Saa rejses Korset og sættes fast i Jorden. Og der hænger Han —
Smerternes Mand — din og min Frelser, blødende mellem Himmel
og Jord.

»Han blev saaret for vore Overtrædelser, knust for vore
Misgerninger, Straffen blev lagt paa Ham, for at vi skulde have Fred,
og vi fik Lægedom ved Hans Saar.«

Træt og mat spejder Hans Blik over den fjendtlige Hob. Intet
venligt Øje lyser Ham i Møde fra den mørke, hadefulde Mængde. *Alle
Hans Venner stod paa Afstand.* Da aabner Han Sin Mund og beder:
»Fader, forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gør!«

Han glemte Sig selv midt i Døden, Han glemte
Sin tornefulde Vej, Han saa kun paa
Menneskenøden, o, tænk det var alt gjort for
mig!

Langsomt skrider Timerne, langsomt forbløder Han Sig. Han
forsmægter af Tørst, og Han raaber med skælvende Røst: »Jeg
tørster!« Men Han, som skabte alle Have og Vandkilder, faar ikke
en læskende Draabe i Sin Dødsstund. Man bød Ham kun Eddike
at drikke.

Men fra den sjette Time blev der Mørke over hele Landet indtil
den niende Time. Solen skjuler sit Lys. Naturen klæder sig i Sorg.
Og det tungeste af alt er, at Hans Faders Blik ikke møder Ham
gennem Mørket. Gud er tavs.

»Min Gud! min Gud! hvorfor har Du forladt mig?«

Der er Mørke, Nat og Gru overalt. Endnu svinder der nogle
Minutter, saa udraaber Han: *»Det er fuldbragt!«* Han bøjer Hovedet
og opgiver Aanden. Han har kæmpet ud — og vundet Sejr!

* *

Forgæves søger vi at lodde Dybden af Forsoningens

Hemmelighed. Den er og bliver en Hemmelighed for alle Mennesketanker. Ja, endog Himlens Engle spejder forgæves efter Bunden i dette bundløse Ocean. De begærer at skue ind i disse Ting; men de kan det ikke.

Forgæves søger vi at sætte Forsoningsværket i System. Dertil er det alt for underfuldt. Biblen giver os ikke et Forsoningssystem; men den giver os et levende Budskab om et evigt gyldigt Forsoningsoffer, om et sønderrevet Forhæng og en levende Vej ind i det Allerhelligste.

Himlens Gud alene kender til Forsoningens Hemmelighed. Han ved den fulde Betydning af, at Hans en-baarne Søn døde paa Golgatas Kors. Men hvad du og jeg ved er dette:

»Saaledes elskede Gud Verden, at Han gav Sin Søn, den Enbaarne, for at hver den, som tror paa Ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv« (Joh. 3, 16).

Det var jo Gud, som i Kristus forligte Verden med Sig selv, idet Han ikke tilregner dem deres Overtrædelser og har nedlagt Forligeisens Ord i os. Vi er altsaa Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formaner ved os, vi beder i Kristi Sted: Bliv forligt med Gud! Den, som ikke kendte Synd, har Han gjort til Synd for os, for at vi skal blive Guds Retfærdighed i Ham (2. Kor. 5, 19—21).

»Han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for hele Verdens« (1. Joh. 2, 2).

Jeg er forløst, men ej ved Sølv, jeg er frikøbt,
men ej ved Guld; højere Pris erlagde Jesus,
Blodet var Betaling fuld!

Det strækker til for dig og mig. Frelserhjertet brast af forbarmende Kærlighed. Gennem den enbaarne Søn har Herlighedens Gud rakt dig Sin Haand til Forsoning. Og paa Golgataforsoningens Grund kan fortabte Syndere vinde Liv og Fred ved Jesus Kristus. Du be-

høver ikke længere at staa paa Afstand fra Gud. Du kan blive eet med Ham. Kom, thi alt er rede! Alt, hvad du behøver, faar du af idel Naade!

* *

Der gives ogsaa Stunder med Getsemanekval og Gol-gatalidelse i 'de helliges Erfaringer. Det har du sikkert erfaret, saafremt du har faaet Del i Opstandelseslivets Virkelighed og Kraft. Men hvis du er tilfreds med en overfladisk Frelse, saa bliver der naturligvis hverken Syndesorg eller Frelsesfryd. Da slipper du baade for Getsemanesmerten, Korsdøden og Opstandelseskraften. Men en saadan Frelse kan du lige saa godt undvære; thi den savner al Værdi overfor Sandhedens Gud.

Der blev Getsemanenød i din Sjæl den Dag, da Gud ved Sin Aand overbeviste dig om Synd. Du kom ikke til at kende Smerten og Forbandelsen af en hel Verdens Synd, Skyld og Brøde. Det var nok for dig at kende din egen Synds Forbandelse. Det ved du, hvis du virkelig har set din Synd. Men der er mange religiøse Mennesker i vore Dage, som hverken har lært at kende deres egen Synd eller deres Gud, og derfor er de aandelige Virkeligheder saa uvirkelige for dem.

Kære Læser, har Sandhedens Aand faaet Lov til at overbevise dig om Synd — din Synd? Har du haft din Getsemanestund?

Da saa du, at Samfundet mellem dig og Gud var brudt, og at det helt og holdent var din Skyld. Da mærkede du, at Sydens Slangegift havde gennemtrængt hele dit Væsen. Det brændte som Ild derinde. De gamle Syndeminder fik Liv, de fulgte dig som din egen Skygge. Nej, de jagede dig som uhyggelige Spøgelser baade Dag og Nat.

Det var dette, Saulus oplevede i Judas' Hus i den lige Gade i Damaskus. Og det var ikke mærkeligt, at Sønnen flyede fra hans Øjne, og at han i tre Dage hverken spiste eller drak. Den vakte Samvittighed forkyndte

Dom og Forbandelse, og hvert Sekund lød det brændende Spørgsmaal i hans Øren: »Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?«

Det bliver Alvor, naar Mennesket møder sin Synd. Da bliver der Angst i Stedet for Lystighed og Leg.

Men Vejen gik videre for Paulus. Han maatte i aan-delig Betydning følge Jesus Kristus til Golgata. Han maatte udlevere alle sine egne Planer og Beregninger, al menneskelig Ære, hele sin Anseelse, alle gode Gerninger, al egen Retfærdighed og Berømmelse, og regne alt for Skarn for Kristi Skyld. Han maatte ogsaa bryde med hele sin Omgangskreds, sine Slægtninge og Venner, sine Studenterkammerater og Farisærkolleger — alt maatte gaa — Gamaliel, Annas og Kajfas.

»Det være langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig og jeg for Verden.« Han havde for Tid og Evighed gjort sit Regnskab op baade med den religiøse Verden og den gudløse Verden:

Korsfæstet for Verden! Verden korsfæstet for mig!

Broder, Søster, er det ogsaa blevet en Sandhed i dit Liv?

Men der var endnu mere. Paulus maatte udlevere sit gamle Menneske, sit gamle, kære »Jeg« til at kors-læstes med Kristus, ja, dø og begraves med Ham. »Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som elskede mig og gav Sig selv hen for mig.« Farisæeren maatte dø. Den gamle Regent maatte afsættes. Og saa blev Jesus Kristus den ny Regent og Midtpunktet i Paulus' Liv og Tilværelse.

Men Farisæeren dør ikke uden Smerte. Han har altid en frygtelig svær Dødskamp. Og derfor ser vi saa sjældent nogen af den Slags vandre op til Golgata i Jesu Efterfølgelse. Farisæeren vil hellere lappe, rense og farve sin gamle Klædning, end han vil kaste den bort og som

en almindelig Synder tage imod Jesu Retfærdigheds-klædning. Farisæeren er religiøs; men han har en panisk Skræk for Døden. Og jo ældre han bliver, desto værre bliver det.

Men hør nu! Hvad enten du er Farisæer eller ikke, saa glem ikke, at Vejen til Opstandelseliv og Opstandelseskraft altid fører over Golgata. »Er vi blevet sammenvokset med Ham ved Hans Døds Afbillede, skal vi dog ogsaa være det ved Hans Opstandelse.«

* *

Har du gennemlevet dette, og lever du nu et sandt Opstandelseliv i Herrens Samfund, da maa du paa ny følge din Mester ind i Getsemane og optage Kampen for andres Frelse. Jesus kæmpede ikke alene for selv at komme igennem og vinde Sejr. Han led for andre. Hans Lidelse var en Forsoningslidelse for Menneskehedens Synd. Og Hans sande Efterfølgere maa Dag for Dag fortsætte at lide for Menneskehedens Nød i Forsoningens Hemmelighed og Kraft.

Se paa Paulus. Knap var han kommet igennem Getsemanenøden for sin egen Frelse, før han optog Kampen for at redde andre. Han fødtes til Sjælevinder. Han fik et Hjerte, der var drevet af Herrens hellige Aand, et Hjerte fyldt af Jesu Kærlighed, og derfor kendte han Menneskehedens Nød.

»Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min Samvittighed vidner med mig i Helligaanden, at jeg har en stor Sorg og en uafsladelig Kummer i mit Hjerte. Thi jeg kunde ønske selv at være banlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine Frænder efter Kødet!«

»Ud af stor Hjertets Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvet, men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg har særlig til eder.« »Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte, indtil Kristus har vundet Skikkelse i eder.«

Paulus var ikke nogen Embedsmand i den kristne Menigheds Tjeneste. Han var et levende og lidende Vidne for den levende og lidende Frelser. Han havde et Hjerte, der skælvede i Angst for Menneskers evige Fortabelse. Og deri laa den største Hemmelighed ved hans Kraft.

Al aandelig Gerning maa fødes; thi det er kun det fødte, som ejer Liv. Men en Fødsel sker ikke uden Smerte. Paaskemorgens Glædesbudskab og Pinsedagens Sejr indledtes gennem Bønnekamp og Angst, Blodsved, Taarer og Korsdød.

Livsstrømmen fra det Hjerte, som brast paa Gol-gata, maa flyde gennem brudte Hjerter. Og — Gud være lovet — der findes endnu i Dag i Guds Menighed Mænd og Kvinder, som villigt følger Jesus ind i Getsemane! De lader sig gribe af Hans Kærlighed og bruges i hellig Bønnekamp for andres Frelse.

Prædikanten oplever stundom, at Menighedens aan-delige Nød lægges paa hans Hjerte. Han behøver ikke selv at søge den Nød eller at oparbejde den; den kommer, dersom han da er grebet af Gud. Det kan hælde, at han maa tage Medlemsbogen frem og gaa den igennem, Navn efter Navn, paa Knæ for Gud. Og naar det er gjort, maa han fortsætte med Ungdomsforeningen paa samme Maade. Ved nogens Navn kan han takke Gud; men ved andres Navn maa han græde. Han ved, at med mange af dem er det ikke, som det burde være. Han bærer for Ansvar ved at være et Guds Sendebud; men han vover ikke at trække sig tilbage, thi han er sendt af Gud. Og hvad han mindst af alt vover er *at slaa af paa de hellige Krav*, og derfor synker han paa Knæ og beder om Naade og Kraft til at være tro.

Han gribes af Angst for sin Hjord, og det er muligt, at han ligesom sin Frelser »under høje Raab og Taarer« maa frembære sin Bøn og Paakaldelse for Gud. Dette er ikke Nervøsitet eller Rampefeber. Det er intet mindre end Delagtighed i Kristi Lidelser. Og Gud give, at hver Menighed havde en saadan Hyrde!

Han beder om Naade til at kunne vække dem, der sover, advare de tankeløse, styrke de svage og løfte de nedbøjede. Han beder om de rette Ord til den rette Tid; men han beder frem for alt om den rette Kraft — den Kraft, som gør ham til et brugeligt Redskab i Mesterens Haand. Han beder om et Budskab, og han faar det — et gudfødt Budskab. Han frembærer det i Aan-dens Kraft og Overbevisning, og det virker, Gud være lovet!

Men den Prædikant, som ensom maa gennemlide dette, han behøver en særlig stor Naade fra Gud, om han ikke skal bukke under enten aandelig eller legemlig.

O, du sovende Menighed, vaagn op og skynd dig frem, for med din Bøn at bistaa det Sendebud, som er ved at forsmægte under Nøden for din Frelse!

Men ak, der er Prædikanter, som aldrig kender til denne hellige Fødselsve!

* * *

Der findes ogsaa ukendte Helgener, nogle bundet til Sygelejet og andre optaget af deres daglige Gerning, som maa gaa samme Vej og drikke samme Kalk. Alle virkelige Forbedere er fortrolige med Getsemane. Naturligvis bærer ikke hele deres Liv i Bøn dette Præg: thi in-let Menneske kunde udholde at gennemleve det. Derfor ledes de stundom til Tabors solbelyste Højder og fry-des ind for Herrens Ansigt. Deres Bøn ligner til Tider et Barns fortrolige Samtale med sin Fader; men saa-ledes, er det ikke altid. Der kan ogsaa komme Getsemanekampe; thi der er en underfuld Omveksling i Aandens Verden; her bliver der aldrig ensformigt.

I Getsemane hører Nøden hjemme. Og det er i denne Nød, Vækkelserne fødes. Virkelige Vækkelser opstaar ikke paa anden Maade. Mange Gange faar vi Mennesker ikke noget at vide om de Sjæle, som stod bag ved det aandelige Gennembrud; men de er altid kendt af Gud.

Et Sted knæler et Ægtepar i Bøn for deres Børns Frelse. Moderhertet dirrer af Angst, og Faderøjet blændes af Taarer. Her høres ikke gamle, forslidte Bønnefraser, som fremstammes af tørre Læber og ligegyldige Hjerter. Det er to gudgrebne Sjæle, som bestormer Himlen med deres Bønner og vægrer sig ved at give Gud nogen Ro, før Han forbarmer Sig over deres ufrelste Sønner og Døtre og frelser dem. Det var ad den Vej, Gud fandt mig engang.

Du Fader og Moder, som læser disse Linjer, er du med paa Vejen? Har du smagt denne Smerte for dine Børns evige Vel? Fortsæt, fortsæt med at raabe til Gud! Han hører eders Bønner! Maaske hurtigere end I aner, skal Svaret komme!

Et andet Sted er en paa Knæ i indtrængende Bøn for Guds Menighed. Det er ikke Kritik eller Sladdersyge, som har bøjet disse Knæ. Det er et Hjerte, som er grebet af Ævighedens Sandhed og Golgatakærlighe-den, og derfor sker der noget. Det kan ikke gaa an at være stille og ligegyldig overfor den Strøm af Kulde og Død, Verdslighed og Overfladiskhed, som trænger frem med frygtelig Magt og truer med at ødelægge Herrens Plantninger.

Gud hjælpe dig, min Broder og Søster, til at holde ud! Det bliver nok sværere, end det er i Dag, Striden bliver hedere, som Tiden gaar; men Gud skal vinde Sejr over hver Sjæl, som er af Sandheden.

Det kan hændes, at disse skjulte Forbedere maa gaa i brændende Bønnekamp for Herrens Vidner. Det bliver en hellig Samvirken mellem Lønkamret og Talerstolen, mellem Forbederen og Budbæreren. Og det behøves; thi ingen er saa stærk, at han ikke behøver Forbedere. Han behøver dem for sin egen aandelige Udviklings Skyld, og han behøver dem for det Værk, Gud vil udføre gennem ham. Tak Gud, min Broder, som har nogen eller nogle i din Menighed, der virkelig kæmper for dig! Du faar aldrig for mange Forbedere.

Og tak Gud, du, som har faaet den Naade at være et Redskab for Bønnens Aand! Det er en underfuld Tjeneste. Knur aldrig over, at din Gerning er saa ringe; thi det er den ikke. Knur heller ikke over, at den stundom er tung, men tak af hele dit Hjerte din Frelser, fordi Han elsker dig saa meget, at du maa være med i Forbønnens Getsemane. Det er et Under. Du er ikke værdig dertil.

Du ved, at man ikke deler den dybeste Smerte med hvem som helst. Allermindst gør vor Herre Jesus dette. Han kunde glædes sammen med mange Mennesker og dele Sin Glæde med mange; men det var kun tre, som Han bad om at dele Sin Smerte i Getsemane.

Er den Naade blevet dig forundt at følge Ham derhen, da suk ikke over denne Forret; men lad den i Stedet bøje dig dybere ned i Taknemlighed og hellig Bæven! Bed om Kraft til at være tro hver en Stund. Der kan komme Tider, da du ligesom har hele Hære af Aande verdenens Fjender imod dig, men hold alligevel ud. Din Frelser har besejret dem alle.

Lad hverken Modgang eller Medgang, timelige Bekymringer eller noget andet lamme din Aand, saa at din Mester engang maa klage: »Kunde du ikke vaage een Time med mig?«

O, om Du skulde kølnet se min Kærlighed
til Dig, saa mind mig om Getsemane, og
hvad Du led for mig!

OPTAGET TIL HIMLEN

„Idet Han velsignede dem, skiltes Han fra dem og opløftedes til Himlen" (Luk. 24, 51).

„De døde i Kristus skal opstaa først, derefter skal vi levende borttrykkes tillige med dem" (1. Tess. 4,16—17).

Det var nogle Uger efter Paaske. En Skare Mænd vandrede en Dag over Kedrons Dal op ad Oliebjerget, hen mod Betania. I Spidsen for dem gik Een, hvis Ansigt mere lignede en Engels end et Menneskes. Det var Jesus selv.

»Jeg var død, men se, jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler.«

Efter Sin Opstandelse havde Han Gang paa Gang aabenbaret Sig for Sine Disciple. Han havde vist dem Sine naglemærkede Hænder og blottet Sin gennem-stungne Side for den tvivlende Thomas. Peter havde haft et særskilt Opgør med sin Mester ved det gamle Fiskerleje ved Genesaret Sø og faaet Forvisning om, at alt var klart, tilgivet og glemt. Og Herren havde aabnet deres Sind for Skriftens skjulte Sandheder og betroet dem Opgaven at frembære Vidnesbyrdet om Ham til alle Folk og Slægter paa Jorden.

Nu havde Han samlet Sine Venner til den gribende Afskedsstund ved Betania. Endnu engang talte Han med dem om det Emne, som laa allertungest paa Hans Hjerte: *Synderes Frelse*. Og Han bød dem ikke at forlade Jerusalem, før de var blevet iført Kraft fra det høje.

Saa opløftede Han Sine hellige Hænder, rakte dem

ud over Disciplene og velsignede dem. Dette gjorde Han, fordi Han var kommet for at velsigne og hjælpe, og den Kaldelse var Han tro imod til det sidste. Og medens Han stod der med udrakte Hænder og bedende Sind, blev Han løftet opad, højere og højere, og snart skjulte en Sky Ham for deres Øjne. Kongen blev modtaget af de himmelske Hære.

Han havde fuldbyrdet Sit Værk paa Jorden. Han havde vundet fuldkommen Sejr over hver Fjende. Han havde sprængt Fængslets Porte og lagt en evig holdbar Bro fra Dødens Boliger til Livets Land. Nu kom Han hjem til Sin Fader igen for atter at modtage den Herlighed, Han ejede, før Verden var til. Efter at Han havde bragt eet Offer for Syndere, satte Han Sig for bestandig ved Guds højre Haand, idet Han forøvrigt venter paa, at Hans Fjender skal lægges som en Skammel for Hans Fødder. Han gik ind i Himlene for at træde frem for Guds Ansigt til Bedste for os.

Han havde ydmyget Sig saa dybt, at Han var blevet lydig til Døden, ja Korsdøden. Derfor har ogsaa Gud ophøjet Ham over alt, hvad nævnes kan, og givet Ham et Navn, der er over alle Navne, for at i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, og hver Tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre til Gud Faders Ære.

* *

Han blev optaget til Himlen. Og engang bliver der ogsaa Hjemfærd — Himmelfærd for alle Hans Efterfølgere. Han har selv sagt det: »Naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skal ogsaa I være.« »Om nogen tjener mig, han følger mig, og hvor jeg er, der skal ogsaa min Tjener være.« »Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal ogsaa de, som Du har givet mig, være hos mig, for at de maa skue min Herlighed.« —

»Herren selv skal stige ned fra Himlen med et Til-raab, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de

døde i Kristus skal opstaa først; derefter skal vi levende, som bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i Skyer til at møde Herren i Luften, og saa skal vi altid være sammen med Herren.«

Vi kan i disse Bibelord klart se, at der her ikke er Tale om de troendes Bortgang. Særlig det sidste Ord viser hen til Jesu personlige Genkomst for at hente Sin Brud. Og først da bliver det i egentlig Forstand Himmelfærd for dem, som ejer den levende Tro paa Jesus Kristus.

* *

Det er sandt, at vi ogsaa kan tale om Forløsning og Hjemfærd for de hellige, naar de gennem Dødens Port træder ind i Paradisets Hvile og Lys. Døden har kun ringe Magt over dem, som tror paa den Herre Jesus Kristus. Det er kun det udslidte Legeme, som dør. Din evige Aand kan ikke dø. Teltboligen falder sammen, Skallen brister, men Aanden — Kernen i dit Væsen — gaar til det Hjem, som Gud har beredt for dig til Opstandelsens Morgen. Og det Hjem er usigelig meget bedre end det mest pragtfulde Palads paa Jorden.

Det var til dette Hjem, Røverens Aand gik i Jesu Følgeskab fra Korset paa Golgata. »Sandelig, siger jeg dig: i Dag skal du være med mig i Paradiset.«

Nogle har forsøgt at komme bort fra denne Virkelighed ved at omskrive Jesu Ord og sige saaledes: »Sandelig siger jeg dig i Dag: du skal være med mig i Paradiset.« Men dette er spildt Ulejlighed. Vor Herre Jesus behøvede ikke at fortælle Røveren, at Han sagde dette *netop i Dag*. Det vidste Røveren forud; men hvad Røveren ikke vidste var, at han *netop den Dag — paa Smertens og Dødens Dag* — skulde faa Lov til at træde ind gennem Porten til Paradiset.

* *

»Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør. Og hver den, som lever

og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø« (Joh. 11, 25—26).

Denne Sandhed var levende for Paulus. og derfor kunde han med fuldkommen Fred se ud over Dødsflo-dens mørke Vande. Han saa Livets og Lysets Land paa den anden Side, og det var derhen, hans Aand længtes. Paulus elskede ikke Døden, men han elskede Paradisets Liflighed og Ro, derfor sagde han: »Jeg har Lysten til at bryde op og være sammen med Kristus; thi dette var saare meget bedre; men at forblive i Kødet er mere nødvendigt for eders Skyld« (Fil. 1, 23—24). At det var Døden, Paulus talte om i disse Ord, er aldeles klart, og han paaviser, at Døden vil føre ham endnu et Skridt nærmere Jesus. Derfor kunde han ogsaa sige: »Af d</> er en Vinding.«

Hvorledes skulde han kunne sige dette, hvis han havde troet, at alt var forbi i den Stund, hans graa Hoved faldt for Bøddeløksen udenfor Roms Mure? Hvorledes skulde han kunne tale om Døden som en Vinding, saafremt han skulde forblive i en ubevidst Tilstand efter Døden indtil Herrens Dag? Nej, Ordet staar fast: »Den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør.«

Frygt derfor ikke, du trætte Pilgrim, som Dag for Dag mærker, at Støvhytten nedbrydes! Du nærmer dig blot Hjemmet. Ræddes ikke for Døden. Den er kun Indgangen til en ny, velsignet Tilværelse. Og ensom behøver du ikke at gaa igennem den mørke Porthvælvning. Din Fader sender Englevagt til dit Dødsleje. Du faar himmelske Ledsagere paa Vejen hjem.

Og du, som maaske snart skal staa ved en aaben Grav og se ned i den Jord, der tager imod det nu livløse Legeme, som har været en Bolig for et Gudsmenne-skes Aand, græd ikke! Tak hellere Gud i Stedet. Vist er det smerteligt, at Baandene brast; men glem ikke, at den iængselsfulde Aand har fundet Ro. Stridsmanden faar Lov at hvile ud. Al Smerte og Plage er for evigt forbi. Ingen Taarer slører mere det Blik, som saa ofte

længtes efter at se Jesus. Dækket er faldet, Forhænget er splittet, Taagen for evigt hævet — Helgenen er kommet hjem.

Den, som tror paa Jesus, skal leve, om han end dør. Ære være Gud! Naar Solene er slukket, naar Planeterne har forladt deres Baner, da straalers Guds frelste Skare i Herlighed og Lys.

*   *

Men Paradiset er ikke Endemaalet for Jesu Efterfølgere. Paradiset er ikke det samme som Herlighedens Himmel. Det er blot en Fristad, en Hvileplads for de retfærdiggjortes Aander. Gud har mere i Beredskab for Sit Folk. Og derfor skal Jesus Kristus en Dag aabenbare Sig paa Himlens Skyer. Han skal komme i stor Magt og Herlighed og ved Sit Magtbud kalde Sine Venner frem fra Paradiset, give dem ny Legemer, Opstandelses-legemer, som fuldkomment passer for dét ny Hjem. Det bliver underfuldt! Og derefter skal de hellige paa Jorden forvandles og borttrykkes tilligemed dem i Skyer til at møde Herren i Luften.

Vi har to Eksempler paa dette i det Gamle-Testamente: Der berettes om Enok, som vandrede i fortroligt Samfund med Gud. Hans Vandring var sikkert tung til Tider; thi det var i Frafaldstiden før Syndfloden. Han var Gæst og fremmed paa Jorden; men han havde et Hjem hos Gud. Ensom og misforstaaet var han ogsaa — det har alle hellige været — men Gud gav Agt paa Sin tro Tjener og skænkede ham et Bevis paa Sit Velbehag. Den Stund kom, da Gud tog ham hjem, og Menneskene saa ham ikke mere. Den Stund skal ogsaa komme, da man i Tusinder af Hjem forgæves vil vente paa dem, som vandrede med Gud. Ægtefælle skal vente paa Ægtefælle, Børn paa Forældre, Moderen og Faderen paa Søn eller Datter o. s. v. — men forgæves. En skal nemlig tages med, en anden lades tilbage.

Profeten Elias vandrede ogsaa med Gud. Hans Van-

dring var tung. Stundom vaklede han paa Vejen og til Tider var det frygteligt mørkt. Men Gud var trofast, og derfor gik han sejrende igennem alt. Og en Dag, da Elias gik ved Jordan og talte sammen med Elisa, kom der en gloende Vogn, forspændt med gloende Heste, og tog ham bort i en Storm op til Himlen. Han skulde ikke mere lide paa Grund af Folkets Frafald og Synd, ikke mere foruroliges af Jesabels Had og aldrig mere klage over sin Ensomhed og Forladthed. Alt dette hørte med til Rejsens Besværligheder. Nu var han hjemme.

Vi venter ikke gloende Vogne og Heste. Men vi venter Jesus selv i Himlens Skyer (Aab. 1, 7). Og vi venter Ham snart. Det er lige saa let for Herren i et Øjeblik at forvandle og tage Sin Brudeskare hjem, som det var at hente Elias. Ingen af os skal gruble over, hvorledes det skal kunne ske. Det ved Gud. Hovedsagen er, *at vi er rede*, notar *Herren kommer*.

*   *

Vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forventer som Frelser den Herre Jesus Kristus, der skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at blive ligedannet med Hans Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken Han ogsaa underlægger Sig alle Ting» (Fil. 3, 20—21).

»Vi forventer en Sønneudkaarelse, vort Legemes Forløsning« (Rom. 8, 23). Den Frelse, Jesus beredte os, er en fuldkommen Frelse — Frelse for baade Aand, Sjel og Legeme, og Han kommer for at fuldende Sit Værk, saa at Han kan fremstille Sin frelste Skare i straalende Fuldkommenhed og Herlighed for Sin Faders Aasyn.

»Han skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme.« Mange af Guds hellige har haft meget Besvær med deres Fornedrelses-Legemer; men saaledes skal det ikke vedblive i Evigheden. Al Fornedrelse skal blive ophævet en Dag. Lerkarret, der her rummede den himmelske Skat,

har ofte været meget skrøbeligt. Det har behaget Gud at handle saaledes, for at ingen skal hovmode sig. Men en Dag skal Lerkarret gennemtrænges af det guddommelige Liv, det skal forvandles, som Jesus forvandlede paa Tabors Top. Da er det for evigt forbi med al Sygdom og Smerte, du lidende Ven. Aldrig mere skal du ængstes for søvnløse Nætter, aldrig mere skal der være nogen taarefyldte Øjne, ingen udslidte Nerver og ingen angstfyldte Hjerter.

Da skal dine Øjne straa af Fryd, du blinde Broder. Den døves Øren skal opfange den svageste Hvisken fra Englenes Læber. Du, som nu er lam og kraftesløs, skal bortkaste dine Krykker og let som Vinden haste din Konge i Møde. Alderdommens Furer skal forsvinde, og rystende Hænder faa Ungdommens Styrke.

Endnu en liden Stund, saa kommer Han, som skal komme, for at opfylde Sit Løfte. Glem derfor nu alt, som er svært, og jag frimodigt imod Maalet! Snart vil du være der.

Da er du hjemme for evigt. Forgæves søger Mennesketanken at fatte Himlens Herlighed. Ingen Tunge kan dog tolke Rigdommen af den Arv, som er opbevaret i Himlene for dem, som tror. Jordisk Sprog rækker ikke til for Himlens Herlighed; og det er kun Anelser, vi kan faa igennem Biblens billedlige Fremstillinger. Det bliver el Hjem, som langt overgaar alle frelstes Forhaab-ninger. Der sker ingen Fejltagelser, der findes ingen Svig, men fuldkommen Fred og Endrægtighed, Kærlighed og Harmoni. Renhed og Sandhed. Der er ingen Partier, ingen Strid om Lære, der er intet af alt det ufuldkomne og stykkevise, som findes her i Skyggernes Land. Der er kun Lys og fuldkommen Glæde. Og det bedste af alt er, at intet forstyrrer vort Samfund med Gud og Lammet. Ren og klar bruser Sangen, og der skal du, som maaske aldrig kunde synge en Tone her, faa Lov at synge.

Intet urent skal komme ind i den himmelske Stad,

ej heller nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som er skrevet i Lammets Livets Bog. Der skal intet banlyst være mere; og Guds og Lammets Trone skal være i den, og Hans Tjenere skal tjene Ham; de skal se Hans Ansigt, og Hans Navn skal være paa deres Pander.

»Se, jeg kommer snart!« »Amen. Kom, Herre Jesus!«

INDHOLD

Side

Forord	3
»Følg mig!«	5
Den overnaturlige Fødsel.....	12
Det ny Liv	18
Helligaandens Kraft.....	26
Fristet.....	37
Paa Selvfornægtelsens Vej.....	44
Forfølgelse	51
I Bønnens Helligdom	60
Getsemane og Golgata.....	68
Optaget til Himlen	80

